

บทเทศน์สำหรับพระสงฆ์ ตลอดเดือนตุลาคม
“เดือนพิเศษเพื่อการแพร่ธรรม” ปี 2019

บทเทศน์ เดือนตุลาคม 2019

จาก สมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม
PONTIFICAL MISSION SOCIETIES
แปลสรุปโดย บรรดาอัครทูตศักดิ์ ว่องประชาบุญญา

ฝ่ายงานธรรมทูต
อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

www.missionbkk.com E-mail: missionbkk@catholic.or.th
Tel. 0 2681 3835, 08 4332 0803, 08 4332 0836

สารของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส สำหรับวันแพร่ธรรมสากล 2019

ศิษย์พระคริสต์ ศิษย์ธรรมทูต : พระศาสนจักรของพระคริสต์ พันธกิจในโลก

พี่น้องชายหญิงที่รัก

สำหรับเดือนตุลาคม 2019 นี้ พ่อขอให้พระศาสนจักรทั่วโลกตระหนักและอุทิศตนด้านธรรมทูตโอกาสที่ระลึกถึง 100 ปี ของสมณลิขิต Maximum Illud ของสมเด็จพระสันตะปาปา เบเนดิกต์ ที่ 15 (เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 1919) ทรงมองการณ์ไกลแบบประกาศก ทำให้พ่อตระหนักถึงความสำคัญแห่งการฟื้นฟูการอุทิศตนด้านธรรมทูตของพระศาสนจักร กระตุ้นงานการเทศน์และนำความรอดพ้นของพระเยซูคริสตเจ้าผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และกลับคืนชีพอีกมาสู่โลก

หัวข้อของสารฉบับนี้เหมือนกับเดือนธรรมทูตตุลาคม คือ ศิษย์พระคริสต์ ศิษย์ธรรมทูต: พระศาสนจักรของพระคริสต์ พันธกิจในโลก การฉลองเดือนนี้จะช่วยเรา ประการแรกให้ค้นพบมิติด้านธรรมทูตของความเชื่อในพระเยซูคริสตเจ้า ความเชื่อที่เราได้รับในศีลล้างบาป ความสัมพันธ์ฉันลูกกับพระเจ้ามิใช่เป็นเรื่องส่วนตัวธรรมดาๆ แต่มีความสัมพันธ์เสมอกับพระศาสนจักร โดยอาศัยความสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้า พระบิดา พระบุตร และพระจิต เราพร้อมกับพี่น้องชายหญิงอื่นมากมายเกิดมาสู่ชีวิตใหม่ ชีวิตแบบพระเจ้านี้มิใช่เป็นผลผลิตเพื่อจำหน่าย เราไม่บังคับให้ใครมารับศีลล้างบาปแต่เป็นสมบัติเพื่อแบ่งปัน บอกต่อและประกาศ นี่เป็นความหมายของพันธกิจ เราได้รับของขวัญนี้ฟรีเราจึงแบ่งปันฟรี (เทียบ มธ. 10:8) โดยมีได้ตัดใครออกไป พระเจ้าปรารถนาให้ทุกคนรอดพ้นด้วยการมารู้จักความจริง และประสบเมตตาธรรมของพระองค์ โดยอาศัยศาสนบริการของพระศาสนจักร ซึ่งเป็นศีลศักดิ์สิทธิ์สากลแห่งความรอดพ้น (เทียบ 1 ทธ. 2:4; พระศาสนจักร 48)

พระศาสนจักรมีพันธกิจในโลก ความเชื่อในพระเยซูคริสตเจ้าช่วยให้เราสามารถเห็นทุกสิ่งในทัศนะเฉพาะ ตามที่เรามองโลกนี้ด้วยสายตาและหัวใจของพระเจ้า ความหวังเปิดเราสู่ขอบฟ้าวันรันดรของชีวิตพระเจ้าที่เรามีส่วนร่วม ความรักเมตตาซึ่งเราได้ลิ้มรสล่วงหน้าในศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ และในความรักกันฉันพี่น้อง (ความรักเมตตา) เร่งเร้าเราให้ออกไปจนถึงสุดปลายแผ่นดิน (เทียบ มคา. 5:4; มธ. 28:19; กจ. 1:8; รม. 10:18) พระศาสนจักรที่มุ่งหน้าไปชายแดนห่างไกล เรียกร้องการกลับใจแบบธรรมทูตอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ บรรดานักบุญและบรรดาชายหญิงผู้มีความเชื่อมากมาย เป็นประจักษ์พยานชีวิตถึงข้อเท็จจริงว่า การเปิดใจอย่างไม่มีข้อจำกัด การก้าวออกไปด้วยใจเมตตานี้เป็นไปได้จริงเพราะความรักผลักดัน มีความหมายลึกซึ้งในฐานะของขวัญ การเสียสละ และการได้ฟรี (เทียบ 2คร. 5:14-21) คนที่เทศน์เรื่องพระเจ้าต้องเป็นคนของพระเจ้า (เทียบ Maximum Illud)

คำสั่งเรื่องธรรมทูตสัมพัทธ์เราแต่ละคน พ่อมีพันธกิจอย่างหนึ่งเสมอ ท่านมีพันธกิจอย่างหนึ่งเสมอ ทุกคนผู้ได้รับศีลล้างบาปก็มีพันธกิจอย่างหนึ่ง คนที่ตกหลุมรักไม่สามารถอยู่เฉยๆ พวกเขาต้องถูกดึงออกจากตนเอง เขาถูกดึงดูดและเขาก็ดึงดูดผู้อื่นกลับ เขามอบตัวเองให้ผู้อื่น และสร้างสัมพันธ์ภาพที่เป็นการมอบชีวิต トラบใดที่เราเข้าใจความรักของพระเจ้า ไม่มีผู้ใดไร้ประโยชน์หรือขาดความสำคัญ เราแต่ละคนมีพันธกิจสู่โลก เพราะเหตุว่าเราแต่ละคนเป็นผลความรัก ของพระเจ้า ถึงแม้พ่อแม่อาจทรยศต่อความรักด้วยการพูดโกหก เกลียดชัง และไม่ซื่อสัตย์ต่อผู้ที่เขารัก พระเจ้าก็ไม่เคยเอาพระพรแห่งชีวิตกลับคืน ตั้งแต่บัดนี้วันรันดรพระเจ้าได้มุ่งหมายให้แต่ละคน ผู้เป็นลูกของพระองค์มีส่วนร่วมในชีวิตพระเจ้าและชีวิตนิรันดรของพระองค์ (เทียบ อฟ. 1:3-6)

เราได้รับชีวิตนี้ในศีลล้างบาป ซึ่งทำให้เราได้รับพระพรความเชื่อในพระเยซูคริสตเจ้า ผู้มีชัยเหนือบาปและความตาย ศีลล้างบาปให้เราเกิดใหม่ มีภาพลักษณ์ของพระเจ้า และทำให้เราเป็นสมาชิกของพระศาสนจักร เป็นพระกายพระคริสตเจ้า ในความหมายนี้ศีลล้างบาปจำเป็นจริงๆ สำหรับความรอดพ้น เพราะช่วยเราให้มั่นใจว่าเราเป็นบุตรธิดาเสมอ และทุกหนแห่งในบ้านของพระบิดา ไม่เป็นกำแพง คนแปลกหน้าหรือทาส สิ่งที่เป็นข้อเท็จจริงด้านศีลศักดิ์สิทธิ์ คริสตชน จะพบความสมบูรณ์ในศีลมหาสนิท ชายหญิงทุกคนยังมีกระแสเรียกและจุดหมายในการแสวงหาการกลับใจและความรอดพ้น เพราะศีลล้างบาปทำให้คำสัญญาแห่งพระพรของพระเจ้าสำเร็จ กล่าวคือทำให้ทุกคนเป็นบุตรชายบุตรสาวในพระบุตรนั้น เราเป็นลูกของบิดามารดาตามธรรมชาติแต่ในศีลล้างบาป เราได้รับต้นกำเนิดของบิดาและมารดาแท้ ไม่มีใครสามารถมีพระบิดาโดยไม่มีพระศาสนจักรเป็นมารดา (เทียบ น.ซีเปเรียน De Cath. Eccl, 6)

พันธกิจของเรามีรากฐานในพระเจ้าพระบิดา และในพระศาสนจักรมารดาศักดิ์สิทธิ์ พันธกิจที่พระเยซูผู้กลับคืนพระชนม์ชีพได้มอบในวันปัสกา โดยธรรมชาติในศีลล้างบาป พระบิดาทรงส่งเรามาฉันทใด เราก็กส่งท่านทั้งหลายให้เปี่ยมด้วยพระจิตเจ้าเพื่อการกลับคืนดีของโลก (เทียบ ยน. 20:19-23, มธ. 28:16-20) พันธกิจนี้เป็นส่วนของเอกลักษณ์ของเราในฐานะคริสตชน เราต้องรับผิดชอบเพื่อทุกคน ทั้งชายและหญิงสามารถตระหนักถึงกระแสเรียกให้เป็นลูกบุญธรรมของพระบิดา เพื่อตระหนักในศักดิ์ศรีส่วนบุคคล และเพื่อชื่นชมคุณค่าภายในของทุกชีวิตมนุษย์ ตั้งแต่การปฏิสนธิจนถึงความตายตามธรรมชาติ โลกก็ะนิยมในปัจจุบัน เมื่อกลายเป็นการปฏิเสธพระเจ้าพระบิดา ในประวัติศาสตร์ของเรา ก็เป็นอุปสรรคหนึ่งต่อกราดรภาพแท้ๆ ของมนุษย์ ซึ่งพบได้ ในการเคารพซึ่งกันและกันสำหรับชีวิตของแต่ละบุคคล ปราศจากพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต ความแตกต่างทุกประการก็ถูกลดมาสู่การขู่เข็ญ ทำให้ไม่มีทางยอมรับกันฉันพี่น้องแท้ และไม่มีทางเกิดเอกภาพภายในมนุษยชาติ

(อ่านต่อ หน้าสุดท้าย)

หนังสือธรรมสมณลิขิต Maximum Illud

พระสันตะปาปา เบเนดิกต์ ที่ 15 ในปลายสงครามโลก ครั้งที่ 1 ทรงปรารถนา และผลักดัน ให้เกิดกิจกรรมธรรมทูตใหม่ แก่พระศาสนจักร โดยให้ระมัดระวัง ไม่ให้ตกในความคิดชาตินิยม ทรงขอให้ทุกคนทำงานในเขตแพร่ธรรม มุ่งเทให้มากขึ้น เพื่อการประกาศข่าวดีสู่ปวงชน (Ad Gentes) ด้วยชีวิตที่เป็นแบบอย่างที่ดี ด้วยการนำข่าวดี แห่งองค์พระเยซูเจ้าไปสู่โลก สู่ทุกคน

พระสันตะปาปา ฟรานซิส ประกาศให้พระศาสนจักรทั่วโลก เฉลิมฉลองเดือนพิเศษแห่งการแพร่ธรรม ในเดือนตุลาคม 2019 ทรงปลุกจิตสำนึกของพระศาสนจักรท้องถิ่น ด้วยหัวข้อ **“ได้รับการชำระล้างในศีลล้างบาปและถูกส่งออกไป นั่นคือ พระศาสนจักรขององค์พระคริสต์ต้องออกไปแพร่ธรรมในโลก”** (*ศิษย์พระคริสต์ ศิษย์ธรรมทูต*) ทรงตรัสว่า **“ต้องทำให้พระศาสนจักรของพระเจ้าเป็นสากล ไม่แปลกตา-แปลกใจต่อใครทั้งสิ้น”** ทรงชี้แนะ 4 มิติ ในการเจริญชีวิตอย่างเข้มข้นในเดือนพิเศษแห่งการแพร่ธรรมนี้

1. การพบปะส่วนตัวกับองค์พระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์ชีพในพระศาสนจักร ในบุชชาขอบพระคุณ, ในพระวาจาของพระเจ้า และในการภาวนาสวนตัว และส่วนรวม
2. เรียนรู้พยานแห่งความเชื่อ นักบุญมรณสักขี และนักบุญธรรมทูต เป็นพิเศษพยานชีวิตในพระศาสนจักรท้องถิ่น
3. เรียนรู้การอบรมแบบธรรมทูต ในเรื่องชีวิตจิต, เทววิทยา, หลักความเชื่อ และพระคัมภีร์
4. ปฏิบัติความรัก กิจเมตตา แบบธรรมทูต

บทเทศน์ เดือนตุลาคม 2019 สมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม จัดเตรียมเพื่อบรรดาพระสงฆ์ จะได้ใช้เพื่อกระตุ้นจิตใจของคริสตชนในการร่วมมือในการประกาศข่าวดีของพระคริสตเจ้า

ฝ่ายงานธรรมทูต อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

ศกย 8:20-23, สดด 87:1ข-7, ลก 9:51-56

ในบทอ่านที่หนึ่ง จากหนังสือของประกาศกเศคาริยาห์ มีเนื้อหาเกี่ยวกับการหล่อเลี้ยงความหวังให้กับประชากรของพระเจ้า ผู้ซึ่งรอคอยการจาริกสู่กรุงเยรูซาเล็มเสร็จสมบูรณ์ไป เป็นส่วนหนึ่งของธรรมประเพณีที่ว่าด้วยการเสด็จมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้น ด้วยสาระสำคัญของชาวยิวที่กำลังเฝ้าคอยพระเมสสิยาห์ ณ เวลาสุดท้าย

หากจะกล่าวถึงการกลับใจของชนชาติทั้งหลายเพื่อกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเที่ยงแท้เท่านั้น ตามธรรมประเพณีของประกาศก จะเห็นได้ว่า แท้จริงแล้ว การกลับใจนี้ไม่ได้เป็นผลจากงานธรรมทูตโดยชาวอิสราเอล แต่การกลับใจที่แท้จริงจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ ประชากรของพระเจ้าทั้งหลายให้การตอบรับองค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยจิตใจของพวกเขาเอง

เช่นเดียวกันกับพระวรสารของนักบุญลูกา เป็นการเดินทางของพระเยซูเจ้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม สอดคล้องกับเรื่องราวของบรรดาประกาศกก่อนหน้านี้ ในเรื่องของการกลับใจของประชากรทั้งหลายมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยภารกิจเดียวกัน คือ การจาริกที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูเจ้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับทรมาน ความตาย และการกลับคืนพระชนมชีพในวันที่สาม พระองค์ได้เคยตรัสยืนยันไว้แล้วกับศิษย์ของพระองค์ เมื่อครั้งที่เปโตรทูลตอบว่า พระเยซูเจ้า พระองค์คือ พระเมสสิยาห์ บุตรแห่งมนุษย์ พระผู้ช่วยให้รอดพ้น

การช่วยให้รอดพ้นเป็นแผนการของพระเจ้า สำหรับชาวอิสราเอลและสำหรับทุกชนชาติ ผ่านทางการกลับคืนพระชนมชีพของพระคริสตเยซู เป็นธรรมล้ำลึกแห่งความรอดพ้น ให้เราดำเนินชีวิต เป็นประจักษ์พยาน ยืนยัน ส่งเสริมและทำงานร่วมกัน เพื่อการกลับใจของประชากรทุกชนชาติให้มาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเที่ยงแท้ พระเยซูเจ้าทรงกระทำพันธกิจด้วยการเรียกศิษย์สิบสองคน พระองค์ทรงเริ่มก่อร่างสร้างพระศาสนจักร ด้วยการเรียกให้ติดตามพระองค์ในแบบพิเศษสุด บรรดาศิษย์ไม่เข้าใจการเรียกของพระองค์ แต่พวกเขาก็ติดตามพระองค์ไป แม้พวกเขาจะไม่เข้าใจ และบางครั้งก็คิดและตัดสินด้วยคำพูดรวมถึงการกระทำต่างๆ โดยตัวของพวกเขาเอง แต่ทั้งหมดนี้ คือ การเดินทางไปสู่การกลับใจอย่างแท้จริง เริ่มต้นด้วยการตอบรับเสียงเรียก และผ่านการดำเนินชีวิตต่อเนื่องไป

เนื้อความของพระวรสารตอนนี้กล่าวถึง การเดินทางของพระเยซูเจ้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งบ่งบอกได้อย่างดีเกี่ยวกับบรรดาศิษย์ที่ค่อยๆ กลับใจอย่างต่อเนื่องที่ละเล็กทีละน้อย ด้วยเหตุการณ์ต่างๆ ที่พวกเขาต้องประสบพบเจอ ด้วยการเดินทางไปพร้อมกับพระเยซูเจ้า คอยช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกให้กับพระองค์ในเรื่องต่างๆ เพื่อพันธกิจของพระองค์ในการประกาศข่าวดี และนำความรอดพ้นสู่มนุษย์ทั้งหลาย เหตุการณ์นี้เป็นการเตรียมทางสำหรับพระองค์ พระองค์จะเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และทรงส่งผู้นำสารไปล่วงหน้า คนเหล่านี้ออกเดินทางและเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อเตรียมรับเสด็จพระองค์ แต่ประชาชนที่นั่นไม่ยอมรับเสด็จ เพราะพระองค์กำลังจะเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม (อาจเป็นเพราะชาวยิวกับชาวสะมาเรียเป็นศัตรูกัน) เมื่อยากอบและยอห์นศิษย์ของพระองค์เห็นดังนั้นก็ทูลพระองค์ว่า “พระเจ้าข้า พระองค์ทรงพระประสงค์ให้เราเรียกไฟจากฟ้าลงมาเผาผลาญคนเหล่านี้หรือไม่” แต่พระองค์ตรัสว่า “บุตรแห่งมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอดพ้น” (ลก 9:56)

ดังนั้น การสอนคำสอนของคริสตชน จึงย้ำเตือนเราให้คำนึงถึงธรรมชาติแบบอย่างในการทำพันธกิจของพระเยซูเจ้า เมื่อหมู่บ้านชาวสะมาเรียไม่รับเสด็จพระองค์ พระองค์ก็ทรงพระดำเนินต่อไปยังหมู่บ้านอื่น (ลก 9:56) นั่นคือ วิธีของการอภิบาล พระองค์ไม่ทรงตำหนิชาวสะมาเรียในหมู่บ้านหนึ่งที่ปฏิเสธการรับเสด็จพระองค์ ด้วยเหตุนี้ พันธกิจงานธรรมทูตของพระศาสนจักรต้องปฏิบัติแบบเดียวกับพระคริสตเยซู เพราะการกลับใจจะเกิดขึ้น และจะดำเนินต่อเนื่องไปจนตลอดชีวิต ปล่อยให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดประตู เปิดทางสู่พันธกิจ และดลจิตดลใจประชากรของพระองค์ ช่วงเวลาและวิธีการที่นำไปสู่การกลับใจเป็นกิจการขององค์พระผู้เป็นเจ้า ส่วนหน้าที่ของพระศาสนจักร คือ การกลับใจเพื่อปรับเปลี่ยนตัวเองตลอดเวลา โดยให้พระเจ้า และบุคคลที่เป็นตัวแทนขององค์พระเยซูเจ้าอย่างแท้จริงเป็นผู้นำหนทาง

ukum 2:1-8, สดด 137:1-6, us 18:1-5, 10

บทอ่านทั้งสองบทในวันนี้ ทั้งจากหนังสือเนหะมียห์และพระวรสารนักบุญมัทธิว ต่างก็ทำให้เราเข้าใจถึงรากฐานที่เห็นได้ด้วยจิตวิญญาณของงานธรรมทูตในยุคสมัยของเรา

ในบทอ่านที่หนึ่งนั้น เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้าทรงเรียกเนหะมียห์ให้ไปปฏิบัติภารกิจในแคว้นยูดาห์ แต่เดิมนั้น เนหะมียห์เป็นเพียงพนักงานเชิดขลุ่ยส่วยของพระราชานายในราชวงศ์เปอร์เซีย หัวใจของเนหะมียห์แบกรับความเจ็บปวดแห่งความทรงจำที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย จึงอธิษฐานภาวนาต่อพระเจ้า แล้วทูลพระราชานาย ขอร้องอนุญาตให้ไปยังแคว้นยูดาห์ เพื่อจะได้สร้างเมืองขึ้นใหม่ ด้วยเหตุนี้ ภารกิจของเนหะมียห์ คือการสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ด้วยแสงสว่างแห่งความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า เนหะมียห์มีความกล้าหาญสามารถทูลขอพระราชานายอนุญาตเพื่อกระทำตามพันธกิจนี้ เนหะมียห์นั้นเต็มไปด้วยความฉลาดรอบคอบ ซึ่งมีความจำเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม แท้จริงแล้ว พันธกิจนี้เป็นเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำ

งานธรรมทูตก็เช่นเดียวกัน จำเป็นต้องทำอย่างรอบคอบ แต่ความฉลาดรอบคอบและสติปัญญาของมนุษย์นั้นไม่เพียงพอ หากปราศจากพระหัตถ์ที่ทรงนำขององค์พระผู้เป็นเจ้า งานธรรมทูตเกิดขึ้นได้เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกให้เราทำ

ส่วนเนื้อหาในพระวรสาร เป็นเหตุการณ์ที่พระเจ้าทรงเรียกร้องเราให้เป็นเหมือนเด็กเล็กๆ เพื่อให้เราสามารถทำพันธกิจ แต่บาปแห่งความจองหองและเยอหยิ่งในอำนาจกลับทำให้พันธกิจเสื่อมเสียไปด้วยเหตุนี้ ใครก็ตามที่ได้รับเรียกให้ปฏิบัติหน้าที่ทำพันธกิจ จำเป็นต้องกลับใจอย่างลึกซึ้ง กลับกลายเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ แต่ไม่ได้หมายถึงมีสำนึกแบบเด็กๆ สังเกตได้จากตัวอย่างที่ดีของเนหะมียห์ที่ต้องมีความตระหนักรู้พิเศษ และถูกต้องแม่นยำ เช่นเดียวกับบรรดาศิษย์ของพระเจ้าทุกคน ซึ่งถูกเรียกสู่พันธกิจจำเป็นต้องมีความเชื่อและศรัทธาในพระเจ้า และไว้วางใจในพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม ศิษย์ธรรมทูตต้องมีความไว้วางใจ มั่นใจในผู้ให้การอบรมสั่งสอน คือ พระคริสตเยซู

เช่นเดียวกับพระเจ้าซึ่งเป็นพระบุตรของพระบิดาเจ้า ที่เต็มไปด้วยความตระหนักรู้ถึงความเป็นจริงที่กำลังจะเกิดขึ้น มอบความไว้วางใจทั้งหมดตามพระประสงค์ของพระบิดาเจ้า ด้วยเหตุนี้ เราจำเป็นต้องเลียนแบบพระเจ้า คือ การเป็นศิษย์ที่ทำพันธกิจตามที่เราได้รับเรียก คริสตชนที่มีใจเป็นเด็กเล็กๆ อย่างแท้จริง จะมีสำนึกตามแบบอย่างที่เราต้องการ สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ในพันธกิจของพระองค์ที่ทรงมอบความไว้วางใจทุกอย่างไว้กับพระบิดาเจ้า

ดังนั้น การกลายเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ทำให้ศิษย์ธรรมทูตมีสัมพันธภาพกับพระเจ้า พระอาจารย์ และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในพระองค์ ศิษย์ทุกคนจะได้รับอภิสิทธิ์ว่าเป็นบุตรของพระบิดาเจ้า การมอบเชื่อฟังเป็นผลจากความเชื่อศรัทธาตามพันธกิจที่เราได้รับ แท้จริงแล้ว ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นบุตรธิดาของพระเจ้า ทุกคนที่เป็นศิษย์ของพระองค์ก็มีหน้าที่ธรรมทูตอยู่แล้ว เพราะทุกคนได้รับหน้าที่ให้ไปประกาศข่าวดี โดยมีเหล่าบรรดาทวดสวรรค์คอยส่งเสริมและร่วมงาน เช่นเดียวกับ ทวดสวรรค์ผู้อารักขาที่เราต่างมอบความไว้วางใจเสมอ

วันที่
03

ตุลาคม 2019

วันพฤหัสบดี ลัปดาห์ที่ 26 เทศกาลธรรมดา

อุท 8:1-4ก, 5-6, 7ข-12 สด 19:8-11 ลก 10:1-12

พระเยซูเจ้าทรงเรียกศิษย์เจ็ดสิบสองคน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหลังจากทรงเรียกอัครสาวกทั้งสิบสองที่ติดตามพระองค์ พันธกิจนี้เพื่อการเตรียมทางสำหรับพระเยซูเจ้า พันธกิจเตรียมทางนี้มีความหมายรวมถึงการสร้างชุมชนศิษย์พระคริสต์ คำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าบ่งบอกถึงความเป็นตัวพระบุคคลของพระองค์อย่างแท้จริง เปรียบเช่นเดียวกับการฟังธรรมบัญญัติของโมเสส **ในบทอ่านที่หนึ่ง**เกี่ยวกับเอสร่าและเนหะมีย์ ได้กล่าวถึงเอสร่าสมณะนำหนังสือธรรมบัญญัติของโมเสสออกมาต่อหน้าชุมชนทั้งชายหญิงและเด็ก ที่มีวัยพอจะฟังเข้าใจได้ เอสร่าอ่านหนังสือที่ลานหน้าประตูน้ำตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเที่ยง ประชาชนทั้งปวงตั้งใจฟังข้อความที่อ่านจากหนังสือธรรมบัญญัติ ส่วนในชุมชนศิษย์พระคริสต์ พระองค์ก็ทรงอธิบายพระคัมภีร์เป็นดังข่าวดีแห่งพระวรสาร ด้วยเหตุนี้ จึงเกิดหน้าที่ผู้อ่านและผู้อธิบายพระคัมภีร์ในชุมชนศิษย์พระคริสต์ การมอบหมายหน้าที่ให้กับบรรดาศิษย์นั้น เป็นพันธกิจการประกาศเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้า พระเยซูเจ้าก็ทรงบอกกล่าวถึงวิธีการทำพันธกิจนี้เช่นเดียวกัน พระองค์ทรงแนะนำวิธีการที่สามารถนำมาใช้ได้ในทางปฏิบัติจริง เช่น พระองค์ทรงให้ความสำคัญกับการเป็นธรรมทูตด้วยจิตใจโอบอ้อมอารี (ดู ลก 10:4-7) ให้ความเคารพต่อวัฒนธรรมในเรื่องการใช้เวลา (ดู ลก 10:4) พันธกิจไม่ได้วัดกันที่จำนวน (ดู ลก 10:2) ให้เป็นผู้นำสารแห่งสันติสุข (ดู ลก 10:5) ด้วยท่าทีของการเป็นผู้ประกาศข่าวดี (ดู ลก 10:8-9) นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงสอนวิธีการตอบสนอง หากเกิดการปฏิเสธหรือไม่ยอมรับการประกาศถึงพระอาณาจักรของพระเจ้า (ดู ลก 10:10-11) พระเยซูเจ้าทรงแนะแนวทางในการทำพันธกิจด้วยวิธีการเหล่านี้

เพราะพระเยซูเจ้าทรงทราบว่า ธรรมทูตของพระองค์จะต้องถูกปฏิเสธ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะเกิดการปฏิเสธ ไม่ยอมรับ หรือ แม้กระทั่งการเบียดเบียน แต่นั่นจะกลับกลายเป็นโอกาสให้เกิดพันธกิจของศิษย์ธรรมทูต ตามพระประสงค์ของพระบิดาเพื่อความรอดพ้นสำหรับมนุษย์ในโลกนี้ ดังนั้น ศิษย์ธรรมทูตต้องทำงานด้วยไฟแห่งความรักเพื่อโลกนี้ เพื่อให้ทุกคนได้รับความรอดพ้น จงออกไปและเสาะหาชายหญิงทุกยุคทุกสมัย ในทุกที่ เพื่อไม่ให้มีใครต้องพลาดจากการประกาศข่าวดีแห่งความรอดพ้นนี้

วันที่
04

ตุลาคม 2019

วันศุกร์ ลัปดาห์ที่ 26 เทศกาลธรรมดา
ระลึกถึงนักบุญฟรังซิส แห่งอัสนีซี

USK 1:15-22 สด 79:1-5, 8, 9 ลก 10:13-16

เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในพันธกิจซึ่งคริสตชนทุกคนถูกเรียกให้ทำนั้น จะเป็นประโยชน์อย่างมาก หากเราเริ่มต้นด้วยพระวาจาของพระเยซูเจ้าในพระวรสารประจำวันนี้ เป็นของนักบุญลูกา แล้วจึงกลับไปสู่อรรถาธิบาย ในหนังสือของประกาศกบารุค จะทำให้เราเข้าใจถึงประวัติศาสตร์ชนชาติอิสราเอลผ่านทางความเชื่อในองค์พระคริสต์เจ้าและการล้างบาป

เรื่องราวในพระวรสาร เมื่อพระเยซูเจ้าทรงส่งศิษย์ของพระองค์ออกไปทำพันธกิจ จากนั้น พระองค์ทรงเตือนชาวบ้านในเมืองโคราซิน เบธไซดา และคาเปอรนาอุม ในแคว้นกาลิลี ชาวบ้านในเมืองเหล่านี้ ล้วนเคยเห็นอัศจรรย์ที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำระหว่างที่พระองค์ทรงประกาศเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้า แต่พวกเขา กลับไม่ยอมรับ เพราะขาดความเชื่อ พระเยซูเจ้าทรงยืนยันเกี่ยวกับพันธกิจการประกาศข่าวดีนั้น รวมไปถึงเรื่องการพิพากษาของพระเจ้าซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงพ้น ณ เวลาสุดท้าย อย่างไรก็ตาม การกลับใจใช้โทษบาปยังเปิดทางอยู่เสมอ ผ่านทางพระเมตตาและพระกรุณาเอื้ออาทรของพระเจ้า พระเยซูเจ้าเป็นผู้ส่งสารและคำเตือนว่า หากปฏิเสธศิษย์ของพระองค์ ก็เท่ากับปฏิเสธพระองค์เอง

ส่วนในบทอ่านที่หนึ่ง เป็นบทภาวนาของประกาศกบารุค เนื้อความในบทภาวนากล่าวถึง ความรู้สึกตระหนักถึงประวัติศาสตร์ของบาปที่ได้เกิดตลอดทุกยุคทุกสมัยของชนชาติอิสราเอลซึ่งมีปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ ตั้งแต่การปลดปล่อยบรรพบุรุษจากแผ่นดินอียิปต์ การไม่เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า ละเลย ไม่ยอมฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อันนำมาซึ่งเหตุร้าย แต่เมื่อหันกลับมาพิจารณา นี่คือการใช้โทษบาป และการเดินทางสู่การกลับใจอย่างแท้จริง

ด้วยเหตุนี้ จากประวัติศาสตร์ทำให้เราเห็นว่า จะเป็นอย่างไรหากไม่มีองค์พระผู้เป็นเจ้า และทำให้เราเข้าใจว่า ความเที่ยงธรรมเป็นพระพรขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในบทภาวนาพรรณนาถึงความบาปผิดเป็นสิ่งที่ต่อต้านองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระวาจาของพระองค์ เพราะความไม่ยอมรับเชื่อฟัง ไม่ยอมฟังพระสุรเสียงของพระองค์

จากเรื่องราวในพระคัมภีร์ของประวัติศาสตร์ชนชาติอิสราเอล มาสู่เรื่องราวของพระศาสนจักรของเรา ในยุคนี้ ได้รับการยืนยันผ่านทางความเชื่อในองค์พระคริสต์เจ้า ดังคำเตือนของพระเยซูเจ้าต่อเมืองต่างๆ ในแคว้นกาลิลี นั้นมิใช่คำตัดสินด้วยการตัดขาด ส่วนการเนรเทศของชนชาติอิสราเอลก็ไม่ใช่บทสรุปของเรื่องราวทั้งหมด แต่เป็นการเดินทางสู่การกลับใจ แน่ใจว่า นั่นเป็นพระพรขององค์พระผู้เป็นเจ้า

วันที่
05

ตุลาคม 2019

วันเสาร์ สัปดาห์ที่ 26 เทศกาลธรรมดา

USK 4:5-12, 27-29 สดด 69:33-37 ลก 10:17-24

พระวรสารในวันนี้เล่าถึงศิษย์ทั้งเจ็ดสิบสองคนกลับมาจากพันธกิจด้วยความชื่นชมยินดี ทูลพระเยซูเจ้าว่า “แม้แต่ปีศาจก็ยังอ่อนน้อมต่อเราเดชะพระนามของพระองค์” (ลก 10:17) พระองค์ตรัสตอบว่าด้วยความยินดี เช่นเดียวกันว่า “เราเห็นซาตานตกจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ” (ลก 10:18) พระเยซูเจ้าทรงให้อำนาจแก่ศิษย์ที่จะเหยียบงูและแมงป่อง มีอำนาจเหนือกำลังทุกอย่างของศัตรู ไม่มีอะไรจะทำร้ายท่านได้ (ดู ลก 10:19) อย่างไรก็ดีตาม พระเยซูเจ้าทรงเตือนเราว่า พันธกิจจะยากลำบาก แต่ด้วยพระจิตเจ้า และพระพรพรทานของพระองค์ จะมีชัยชนะเหนืออำนาจของความชั่วร้ายในโลก พระองค์ทรงเตือนเราด้วยว่า “อย่าชื่นชมยินดีที่ปีศาจอ่อนน้อมต่อท่าน แต่จงชื่นชมยินดีมากกว่าที่ชื่อของท่านจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” (ลก 10:20) ดูเหมือนเป็นความชอบธรรมที่ศิษย์ของพระคริสตเจ้าจะภูมิใจและมีความสุขกับความสำเร็จในพันธกิจประกาศข่าวดี แต่ที่มาของความชื่นชมยินดีนี้ควรจะคงอยู่ตลอดกาล เราต้องมีความชื่นชมยินดีในความรอดพ้นและความหวัง

ความหมายที่แท้จริงที่ว่าชื่อของท่าน “จารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” (ลก 10:20) ตามสำนวนฮีบรู หมายความว่าได้รับการรับรองจากพระเจ้าแล้วว่า เป็นประชากรในสวรรค์ บ้านแท้ หรือ พระอาณาจักรที่พระเยซูเจ้าได้เชิญพวกเขาเริ่มด้วยการส่งผู้ประกาศข่าวดีออกไป ในบริบททางประวัติศาสตร์ของพระเยซูเจ้า บรรดาศิษย์ที่ถูกส่งออกไปทำพันธกิจ เป็นเหมือนเด็กๆ ไม่เพียงแต่เพราะพวกเขาเป็นธรรมทูตรุ่นบุกเบิกเท่านั้น แต่พวกเขายังไม่ได้รับการเรียนรู้อบรมในเรื่องของพระเจ้าอย่างเพียงพออีกด้วย แน่หนอนว่าพวกเขาไม่มีความรู้เท่า รับบี ธรรมาจารย์ หรือผู้นำชาวยิวคนอื่นๆ แต่นี่ก็ไม่ได้ทำให้คุณค่าของการอบรมให้ความรู้ในเรื่องพระเจ้าลดน้อยลง เพราะเราสามารถรับรู้ได้ว่า การพบกับพระเจ้าพระองค์จริง ย่อมเป็นพระพรแท้จากพระเจ้าเสมอ ดังนั้น ความเชื่อศรัทธาในพระองค์จะเป็นรากฐานที่แข็งแกร่งสำหรับทุกพันธกิจ

สัมพันธ์ภาพระหว่างพระเยซูเจ้ากับพระบิดามีผลานุภาพในการเชื่อเชิญเราให้เข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าด้วย เราจำเป็นต้องค้นหาความหมายที่แท้จริงของพันธกิจของพระบิดาและพระบุตรซึ่งเป็นหนึ่งเดียวกันในความรัก ด้วยเหตุนี้ ในพระวรสารวันนี้ เราได้รับเชิญให้เข้าร่วมสัมพันธ์ภาพเดียวกันอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น เมื่อเรามีพระพรความรักของพระเจ้า เราก็สามารถมอบให้กับผู้อื่น

พระวาจาของพระเจ้าวันนี้ เรียกร้องเราให้พิจารณาถึงพันธกิจที่มีความแตกต่างกัน และให้มีความกระตือรือร้นที่จะค้นหาความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าที่พระองค์ทรงเผยแสดงให้เราดู เราสามารถรับรู้ถึงพระองค์ด้วยความเชื่อศรัทธาตามวิถีทางที่พระองค์ทรงนำเรา ปล่อยให้พระจิตเจ้าทำพันธกิจของพระองค์ผ่านทางเรา ความเป็นหนึ่งในการรักของบรรดาศิษย์ธรรมทูตกับพระเยซูเจ้า และเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดามอบความชื่นชมยินดี ความรัก และความกระตือรือร้นต่องานธรรมทูต ยิ่งไปกว่านั้น เราสามารถชื่นชมยินดีในความสำเร็จ ศิษย์ธรรมทูตสามารถชื่นชมยินดีในความรัก ความเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ในฐานะที่เราเป็นบุตรของพระเจ้าซึ่งชื่อได้ถูกจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว

วันที่
06

ตุลาคม 2019

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 27 เทศกาลธรรมดา

ธก 1:2-3; 2:2-4 สดด 95:1-2, 6-9 2

ns 1:6-8, 13-14 ลก 17:5-10

พระวรสารในวันนี้นำเสนอเรื่องราวที่ให้ความสำคัญกับความเชื่อ ด้วยอุปมาสั้นๆ เกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของผู้รับใช้ของพระเจ้า ดังพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญลูกา อย่างไรก็ตาม เมื่อเราพิจารณาไตร่ตรองถึงความเป็น คริสตชนนั้นได้รับการเรียกมาสู่พันธกิจ เราเป็นหนึ่งในเดียวกับศิษย์พระคริสต์ ดังที่อัครสาวกวอนขอจากพระเยซูเจ้าว่า “โปรดเพิ่มความเชื่อให้พวกเราเถิด” (ลก 17:5)

เพื่อที่จะมีความเชื่อเพิ่มมากขึ้น หมายถึง ความต้องการให้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญานเติบโตขึ้น พระเยซูเจ้าทรงยกตัวอย่างเปรียบเทียบด้วยภาพของเมล็ดมัสตาร์ดซึ่งมีขนาดเล็กมาก และต้นหมอนกลางทะเล นั้นหมายความว่า ความเชื่อไม่ได้วัดจากหลักเกณฑ์ของมนุษย์ แต่เป็นการหยั่งเห็นของมนุษย์ที่ไม่สามารถเข้าใจได้ เหมือนกับต้นหมอนกลางทะเล ความเชื่อมีพื้นฐานอยู่ที่ความไว้วางใจในพระเจ้าและแผนการของพระองค์ ธรรมทูตทุกคนต่างได้รับประสบการณ์ด้วยผลที่เกิดจากการกระทำของพระเจ้าในสภาพการณ์ต่างๆ พระวรสารในวันนี้ท้าทายเราให้เชื่อในพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตใจ ด้วยการจำกัดการใช้เหตุผลและสำนึกแบบมนุษย์

ครั้งบรรดาอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “โปรดเพิ่มความเชื่อให้พวกเราเถิด” (ลก 17:5) ลูกาเรียกศิษย์ทั้งสิบสองที่พระเยซูเจ้าทรงเรียกให้มาทำพันธกิจของพระองค์ว่า “อัครสาวก” (apostle) ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายว่า “ถูกส่งออกไป” (sent) ขณะที่พระวรสารเล่มอื่นๆ นั้น เรียกพวกเขาว่า เป็นกลุ่มศิษย์ของพระเยซูเจ้าเท่านั้น ลูกาใช้คำว่า “อัครสาวก” 6 ครั้งในพระวรสารของเขา และ 28 ครั้งในหนังสือกิจการอัครสาวก พวกเขาได้รับการเลือกจากพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงเลือกและส่งพวกเขาออกไปประกาศข่าวดี เพราะฉะนั้น บรรดาอัครสาวกจึงเป็นพยานรู้เห็นอย่างเป็นทางการในเรื่องข่าวดีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพ ตามความเข้าใจเช่นนี้ พวกเขาจะมีความเชื่อมากพอ เพราะพวกเขาเป็นประจักษ์พยานสำคัญรู้เห็นเกี่ยวกับการเทศน์สอนและอัศจรรย์ที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำ (ดู ลก 18:31) ในขณะเดียวกัน พวกเขายังคงเกิดความสงสัยและขาดความเชื่อ (ดู ลก 24:11, 25,38-39) และในตอนนี้ พวกเขาอ้อนวอนขอพระเยซูเจ้าให้ทรงเพิ่มพูนความเชื่อไว้ว่า พระองค์คือพระเจ้าเที่ยงแท้

ในฐานะที่เราทำพันธกิจประกาศข่าวดี เราจำเป็นต้องยอมรับด้วยความสุภาพถ่อมตนว่า เรายังขาดความเชื่อ บางทีพระเจ้าไม่ได้บอกกับเราว่า “ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด และพุดกับต้นหม่อนต้นนี้ว่า ‘จงถอรากแล้วไปขึ้นอยู่ในทะเลเถิด’ ต้นหม่อนต้นนั้นก็เชื่อฟังท่าน” (ลก 17:6) แท้จริงแล้ว พระเยซูเจ้าทรงทำอัศจรรย์หลายครั้ง ต่อหน้าบรรดาอัครสาวก แต่นั่นก็ยังไม่ได้เพิ่มพูนความเชื่อของพวกเขา ทว่าสิ่งที่สำคัญคือ พวกเขาที่มีความสุภาพถ่อมตน ที่จะวอนขอความเชื่อจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเสมอ ดังนั้น ในพิธีบูชาขอบพระคุณ เราอยู่ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เสด็จกลับคืนพระชนมชีพ ให้เราวอนขอความเชื่อที่จำเป็นจากพระองค์

ในชีวิตประจำวันสมัยของพระเยซูเจ้านั้น เมื่อนายสั่งผู้รับใช้ต้องทำตาม เช่น ผู้รับใช้ต้องทำงานบ้าน ต่อจากงานในไร่โดยไม่ได้มีเวลาหยุดพัก พระเยซูเจ้าต้องการให้เราได้รับรู้ว่า พระเจ้าทรงหวังว่าเราจะทำพันธกิจ ซึ่งพระองค์ทรงเรียกและมอบหมายให้ทำด้วยความจริงจังและจริงใจ ทำให้ทุกคนในโลกรู้จักองค์พระคริสตเจ้า

ทั้งบทอ่านทั้งสองในวันนี้ ก็ให้ข้อคิดเกี่ยวกับความเชื่อเช่นเดียวกัน แต่แตกต่างกันในเรื่องของมุมมองต่อความเชื่อ ประกาศกฮาบากุกยีนกราน โดยเปรียบเทียบถึงความแตกต่างระหว่างผู้ที่ใช้ความรุนแรงนำมาซึ่งความขัดแย้ง กับผู้ที่ไว้วางใจในพระเจ้า นี่เป็นความซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ และเรียบง่าย จะทำให้พวกเขามีความชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้า ขณะที่เปาโลกลับมาหาพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงความรัก ทรงนำเขากลับเข้ามาสู่สัมพันธภาพกับพระองค์ เปาโลรับรู้ได้ว่า ความไว้วางใจในอำนาจของพระเจ้านั้นมีผลในองค์พระคริสตเจ้า เปาโลได้พบกับอิสรภาพและความศรัทธาในความสัมพันธ์กับพระเจ้า รวมทั้งผู้มีความเชื่อในรุ่นต่อๆ มา ต่างก็ออกไปประกาศข่าวดีถึงความรักของพระเจ้า และการช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นโดยพระเยซูเจ้า ทั้งนี้ ความเชื่อทำให้เราให้เปลี่ยนแปลงตนเองด้วยความรัก การเปิดใจรับความเชื่อทำให้เราสามารถเป็นผู้ให้ความรักกับผู้อื่นก่อน ทำให้ชีวิตของเราขยายกว้างออกไปด้วยการแบ่งปันความรักให้กับคนอื่น ๆ

ยนา 1:1-2:2,11 ยนา 2:3-5,8 ลก 10:25-37

พระวรสารในวันนี้ ลูกล่าถึงพระเยซูเจ้าต้องเผชิญหน้ากับนักกฎหมายที่ทูลถามพระองค์ เป็นการทดสอบเพื่อจับผิดพระองค์ แท้จริงแล้ว พระเยซูเจ้าทรงถูกทดลองตั้งแต่เริ่มต้นภารกิจของพระองค์ เมื่อพระจิตเจ้าทรงนำพระองค์ไปยังถิ่นทุรกันดาร ทรงถูกปีศาจผจญถึงสามครั้งด้วยกัน (ดู ลก 4:1-2) แต่พระองค์ทรงรู้ว่า นักกฎหมายกำลังคิดและทำสิ่งใด พระองค์จึงทรงเล่าอุปมาเรื่อง ชาวสะมาเรียผู้ใจดี ซึ่งเราต่างคุ้นเคยกับเรื่องราวดังกล่าว ในการตอบคำถามนักกฎหมายที่ว่า “จะต้องทำสิ่งใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร”

จึงเกิดคำถามชวนให้ไตร่ตรองต่อไปว่า เรื่องอุปมานี้สอนอะไรกับเรา ในฐานะที่เราได้รับเรียกให้ทำพันธกิจ คำตอบน่าจะเป็นการกอบกู้ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ให้เข้าใกล้กับพระเจ้าผู้ทรงความดี ผ่านทางความเชื่อในองค์ พระคริสตเจ้า แท้ที่จริงแล้ว ชาวสะมาเรียในเรื่องอุปมาไม่ได้ใจดีเพราะตัวของเขาเอง เขาเป็นคนใจดีได้ เพราะเขาคิดและทำเลียนแบบให้เหมือนกับพระเยซูเจ้า เขาใจดีด้วยความสำนึกถึงคุณความดีขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเราจะได้รับจากพระองค์ผ่านทางความเชื่อ

ยนา 3:1-10 สดด 130:1ข-2,3-4กข,7-8 ลก 10:38-42

“จงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์นครใหญ่ และประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เรบอกเจ้า” (ยนา 3:2) พระเจ้าทรงเผยพระวจนะแก่โยนาห์เป็นการบ่งชี้ หลังจากโยนาห์ได้บ่เบี่ยง เขาพบว่าตนเองต้องเผชิญหน้ากับพระบัญชาจากพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงลืมนะและทรงยืนยันการเรียกเขาด้วยงานธรรมทูต คราวนี้โยนาห์ไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงพันธกิจนี้ได้อีกต่อไป พันธกิจการออกไปประกาศเตือนประชาชนชาวนินะเวห์ เราลองพิจารณาไตร่ตรองดูตัวของเราเอง ว่าบ่อยครั้งแค่ไหนที่เราได้ประพฤติเช่นเดียวกับโยนาห์ บ่อยแค่ไหนที่เราพยายามหาข้อแก้ตัวเพื่อหลีกเลี่ยงงานธรรมทูตของเราอันเป็นหน้าที่ของคริสตชน ในโลกที่เราอาศัยอยู่ เราคริสตชนถูกส่งออกไปเพื่อทำพันธกิจนี้ ออกไปหาและพบปะกับคนต่างศาสนา ต่างความเชื่อซึ่งเราพบได้ทุกที่ที่นครนินะเวห์ โยนาห์ยืนร้องประกาศตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า นินะเวห์นั้นเป็นนครใหญ่มาก หากเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน งานธรรมทูตเพื่อการประกาศข่าวดีในโลกก็ดูยิ่งใหญ่เช่นกันสำหรับเรา เพราะเราต้องพบเจอกับคนเขี้ยว และดูเหมือนจะไม่ยอมรับ รูปแบบการใช้ชีวิตในสมัยใหม่ สังคมบริโภคนิยม การเร่งรีบเพื่อหาเงินทอง และความสุขจอมปลอม ก็เปรียบเหมือนนินะเวห์ นครใหญ่นั้น

โยนาห์ถูกส่งเข้าไปในนครนินะเวห์ เพื่อไปพบกับชาวเมืองด้วยท่าทีของประกาศก และการเทศน์สอนของเขา เพื่อให้ชาวเมืองกลับใจ เช่นเดียวกับพระบิดาเจ้าก็ทรงส่งพระเยซูเจ้าเข้าไปในเมือง ในบ้านของมารธา และมารีย์ ความน่าชื่นชมยินดีที่ชาวเมืองกลับใจโดยไม่ได้คาดฝันช่วยปลุกใจในการทำพันธกิจนี้ของโยนาห์ เช่นเดียวกับความชื่นชมยินดีด้วยหน้าที่รับใช้ของมารธาและมารีย์ได้นั่งฟังพระเยซู พระอาจารย์เจ้า พวกเธอได้ทำหน้าที่การเป็นศิษย์ธรรมทูต ศิษย์พระคริสต์อย่างแท้จริง

การก้าวข้ามธรณีประตูของบ้านเปรียบเสมือนกับการเข้าสู่หัวใจแห่งลัทธิพันธภาพและการค้นพบด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยความรัก การกระทบกระทั่งนำความบอบช้ำและความเปราะบางในการดำเนินชีวิตของคนในครอบครัว เราทุกคนเป็นมนุษย์ที่มีเนื้อหนัง ความจริงที่ถูกเผยแสดงนี้ประสานความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับองค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่ในประวัติศาสตร์ของเรา พระองค์ทรงอยู่ใกล้เรา พระองค์สามารถเข้ามาเยี่ยมบ้านของเรา ลีกลูหัวใจของเรา ในความเป็นจริง พระเยซูเจ้าเสด็จพระดำเนินไปตามหนทางของพระองค์ มุ่งสู่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับความตายและกลับคืนพระชนมชีพ แต่พระองค์ก็ทรงแวะบ้านของมารธาและมารีย์ เพื่อที่จะก้าวข้ามธรณีประตูในหัวใจของพวกเขา

ที่บ้านเบธานี เป็นบ้านแห่งมิตรภาพและความรัก อันเผยแสดงให้เราเข้าใจถึงความเป็นมนุษย์ของพระคริสตเยซู พระองค์ทรงเข้าใจถึงความทุกข์ยากลำบาก พระองค์ทรงรำให้ ทรงคอยฟัง ทรงปลอบโยน ทรงเทศน์สอน ทรงเช็ดน้ำตา และทรงมอบพระองค์เองเป็นอาหารและเครื่องดื่มในพิธีบูชาขอบพระคุณ นั่นคือความหมายของ “การเข้าบ้าน” พระเยซูเจ้าทรงเข้าไปในบ้านเบธานีอย่างสนิทสนม ทรงแสดงตนเป็นเพื่อนอย่างเป็นกันเองด้วยจิตใจและลัทธิพันธภาพทั้งด้วยการมีชีวิตและความตาย (ดู ยน 11) พันธกิจนี้ได้รับมอบจากพระบิดา พระเยซูเจ้า พระองค์เองทรงปฏิบัติตัวอย่างบริบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ พระองค์ทรงเรียกเราให้หันกลับมาคิดไตร่ตรองและกระทำตามแบบภาพลักษณ์ของสตรีผู้ซึ่งกระตือรือร้นในการรับใช้ แสดงออกด้วยความมีน้ำใจและโอบอ้อมอารีเพื่อพระคริสตเจ้า ด้วยการเป็นศิษย์ธรรมทูต เพื่อนำความรอดพ้นมาสู่เราทุกคน

หน้าที่ของมารธาและมารีย์นั้นแตกต่างกันแต่ส่งเสริมกัน ถูกขับเคลื่อนด้วยพลังเจตนาแห่งความตั้งใจและเอาใจใส่ เพื่อรับรองบุคคลที่มีความพิเศษสุดเพียงหนึ่งเดียว คือ องค์พระเยซูเจ้า ผู้ที่มาเคาะประตูเรียก (ดู ลก 3:20) สตรีทั้งสองกระทำในสิ่งที่แตกต่างกัน คือ การรับใช้ กับ การฟัง แสดงให้เห็นถึงการทำหน้าที่เสริมกันมากกว่า จะเป็นความขัดแย้งกัน

ในพันธกิจซึ่งพระเยซูเจ้าทรงมอบหมายให้กับพระศาสนจักรดูแลเพื่อความรอดพ้นของมนุษย์ในโลกนี้ พระเยซูเจ้าทรงเรียกร้องเราให้เดินเข้าสู่หัวใจของทุกคนที่ได้รับฟังพระวาจาของพระเจ้า ด้วยการบริการช่วยเหลือกันฉันพี่น้อง ด้วยการประกาศเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพ และการเฉลิมฉลองพิธีบูชาขอบพระคุณ อันนำไปสู่การคืนดี ซึ่งจะก่อให้เกิดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นที่บ้านเบธานีให้ข้อคิดกับเรา เพื่อให้เราทำตนให้บริสุทธิ์และให้เรา รู้จักฟังอย่างเอาใจใส่ รู้จักบริการช่วยเหลือ และมีความเชื่อศรัทธาในเรื่องการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า ผู้ทรงเป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นเพื่อนของเรา

วันที่
09

ตุลาคม 2019

วันพุธ สัปดาห์ที่ 27 เทศกาลธรรมดา
นักบุญดิโอไนซิโอ และเพื่อนมรณสักขี นักบุญยอห์น เลโอนาร์ดี

ยนา 4:1-11 สดด 86:3-6, 9-10 ลก 11:1-4

พระวรสารในวันนี้ พระเยซูเจ้าทรงสอนให้อธิษฐานด้วยบท ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย ซึ่งเป็นมากกว่าทภาวนา ดังที่ แดร์ตุเลียน ปิตาจารย์ของพระศาสนจักรได้กล่าวไว้ว่า เป็นบทสรุปของพระวรสารทั้งหมด เพราะเราสามารถพบหลักการ ความหวัง และความจำเป็นที่ขาดไม่ได้ในการเป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้า

พระวรสารนักบุญลูกา แสดงให้เห็นถึงพระพรของการเรียกพระเจ้าว่า พระบิดา ซึ่งการเรียกพระเจ้าว่าพระบิดานั้น มีปรากฏในพันธสัญญาเดิม ทั้งในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ (ฉธบ 32:6) ประกาศกมาลาคี (มลค 2:10) ประกาศกเยเรมีย์ (3:19, 31:9) และเพลงสดุดี (103:13) แต่พระเยซูเจ้าทรงเรียกพระเจ้าอย่างสนิทสนมและอ่อนโยนเหมือนเด็ก ว่า อับบา พระบิดา เพราะพระเยซูเจ้าเป็นพระบุตร ขณะที่พระเยซูเจ้ากำลังสอนวิธีอธิษฐานภาวนาแก่ศิษย์ พระองค์ทรงเชื้อเชิญพวกเขาให้หันหน้าเข้าหาพระเจ้า ซึ่งมีภาพลักษณ์ของบิดา ผู้ทรงความรักและเมตตาตลอดกาลไม่มีที่สิ้นสุด พันธกิจของพระเยซูเจ้าด้วยความเชื่อศรัทธาและการอธิษฐานภาวนานำเราเข้าสู่ความเป็นบิดาและบุตรของพระเจ้า อันเป็นรากฐานแห่งสัมพันธ์ภาพของกันและกันและเป็นฉันทันอง

การอธิษฐานภาวนาเป็นประสบการณ์ด้วยความสัมพันธ์กับพระบิดาเจ้า กับพระคริสตเยซูในพระจิตเจ้า บทข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายคือสาระสำคัญของพระวรสาร ทำให้เราเข้าใจหลักเกณฑ์พื้นฐานของการทำพันธกิจ พระพรของท่านจากการพึ่งพาพระเจาก็เป็นเช่นเดียวกับการเข้าหาพระบิดา ทำให้เราทั้งหลายกลายเป็นพี่น้องกัน เรามีหน้าที่สักการะพระนามของพระบิดาด้วยพระพรของท่านของพระองค์ ในการร่วมก่อสร้างพระอาณาจักรของพระองค์ การอวยพรด้วยการประทานอภัยจากพระบิดาเจ้า ทำให้เราตระหนักถึงความจำเป็นมากมายในชีวิตของเรา และช่วยเสริมสร้างสนับสนุนให้เกิดการคืนดีอย่างแท้จริง ซึ่งไม่เพียงแต่นำเราให้รู้จักการให้อภัยเท่านั้น แต่ยังช่วยลบล้างบาปอีกด้วย

ภาพลักษณ์ความเป็นบิดาของพระเจ้าเผยแสดงให้เราเห็นชัดเจนในองค์พระคริสตเยซู (ดู ยน 12:45, 14:9) ทำให้ชุมชนศิษย์ธรรมทูตเป็นครอบครัวอย่างแท้จริง ที่ซึ่งทุกคนได้รับเชิญให้เข้าร่วมในพระแท่นบูชาขอบพระคุณ และฟังพระวาจาของพระเจ้า เป็นพันธกิจในการตอบแทนคุณพระบิดา ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงมอบพันธกิจของพระองค์ให้กับเรา นั่นคือ พันธกิจในพระศาสนจักรของพระองค์เพื่อนำความรอดพ้นให้กับมนุษย์ทุกคนในโลก (ดู ยน 8) ถ้าหากความเป็นบิดามีที่มาจากพระเจ้าแล้วนั้น (ดู อฟ 3:14-21) ในพระศาสนจักรของพระบิดาเจ้า กับพระบุตรผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพด้วยพระจิตเจ้า ก่อกำเนิดเราทั้งหลายขึ้นใหม่ให้เป็นบุตรชายและบุตรสาว ซึ่งมีพระบิดาเดียวกันผ่านทางศีลล้างบาป พระอาณาจักรของพระเจ้าสำเร็จไปแล้วโดยพระเยซูเจ้าด้วยปีสก้าของพระองค์ ก่อกำเนิดเป็นเมล็ดพันธุ์บนโลกในพระศาสนจักร นำความรอดพ้นจากพระเจ้ามาสู่เราทั้งหลาย

วันที่
10

ตุลาคม 2019

วันพฤหัสบดี สัปดาห์ที่ 27 เทศกาลธรรมดา

มลค 3:13-20ข สดด 1:1-4, 6 ลก 11:5-13

พระวรสารในวันนี้ ให้ข้อคิดในเรื่องมิตรภาพอย่างชัดเจน ด้วยแบบอย่างของพระเยซูเจ้าในการเข้าหาคนอื่น ด้วยมิตรภาพ แสดงให้เห็นถึงความรักของพระเยซูเจ้าต่อผู้คนหลากหลายประเภท เช่น คนโรคเรื้อน คนง่อย คนบาป คนเก็บภาษี นายร้อย หญิงม่าย คนถูกบีบบังคับ คนเป็นโรคลมชัก เป็นต้น พระเยซูเจ้าทรงเป็นดังเช่นชาวสะมาเรียผู้ใจดี ในอุปมาของพระองค์ พระองค์ทรงกางพระหัตถ์แห่งความเมตตาออกไปด้วยมิตรภาพอย่างใจดีและเป็นธรรมชาติตามแบบพระองค์

นอกจากนี้ พระวรสารในตอนอื่นๆ ก็มีเรื่องมิตรภาพของพระเยซูเจ้าให้เห็นอยู่มากมาย เช่น พระองค์เสด็จไปเยี่ยมบ้านของมารีย์ มาร์ธา และลาซารัส อีกทั้งในงานเลี้ยงอาหารค่ำมื้อสุดท้าย ซึ่งทำให้เราคิดถึงพระบัญญัติที่ว่า “จงรักกันและกัน” และ “ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่าการสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหาย” (ยน 15:13) และตัวอย่างอื่นๆ อีกมากมาย ยิ่งไปกว่านั้น พระเยซูเจ้าได้ทรงแสดงให้เราเห็นถึงความรักแห่งมิตรภาพอันลึกซึ้ง ด้วยการยอมตายบนไม้กางเขนเพื่อเรา

ส่วนเนื้อหาในพระวรสารในวันนี้ ให้ข้อคิดที่ว่าเราจำเป็นต้องยืนยันถึงความต้องการของเรา เช่นเดียวกับการรบเร้าเพื่อนเพื่อขออาหารในเวลาดึก ดังนั้น การอธิษฐานภาวนาเพื่อวอนขอ “จำเป็นต้องอธิษฐานภาวนาอยู่เสมอโดยไม่ท้อถอย” (ดู ลก 18:1) เพราะการอธิษฐานภาวนาที่แท้จริงช่วยสร้างความสัมพันธ์แห่งมิตรภาพกับพระเจ้า ผ่านทางเพื่อนพี่น้องรอบข้างเรา และช่วยเสริมพลังเราให้ออกไปทำพันธกิจ เราเสนอวิงวอนขอในสิ่งที่จำเป็นสำหรับเราเอง และสำหรับบุคคลอื่นที่อยู่ในความต้องการด้วย ผ่านทางพระศาสนจักร เราเป็นหนึ่งในเดียวกัน ด้วยพิธีบูชาขอบพระคุณ เราจะอธิษฐานภาวนาเพื่อตัวเราเองเท่านั้น แต่ต้องอธิษฐานภาวนาด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับคนอื่น เพื่อให้เกิดเป็นชุมชนศิษย์พระคริสต์

ดังเช่น พระสันตะปาปาฟรังซิสทรงใช้คำอธิบายง่ายๆ และเป็นประโยชน์เกี่ยวกับการทำพันธกิจที่ว่า “พันธกิจต้องทำด้วยความรักต่อพระคริสตเจ้า และความรักต่อเพื่อนมนุษย์ ประชากรของพระองค์” ถ้อยคำนี้มีความหมายสำหรับธรรมทูตทุกคน ซึ่งแน่นอนพวกเขาต่างมีประสบการณ์กับพระเยซูเจ้าผ่านทางมิตรภาพทั้งฝ่ายกายและฝ่ายจิต ทำให้พวกเขาอยากที่จะแบ่งปันสิ่งที่พวกเขาได้รับนั้นกับคนอื่นๆ สำหรับเรา เริ่มต้นด้วยการพบปะกับพระเจ้า จากนั้น เราจะต้องการเป็นเพื่อนกับคนอื่นๆ ด้วยการแบ่งปันมิตรภาพขององค์พระคริสตเยซู

ยอห์น 1:13-15; 2:1-2 สดุดี 9:2-3, 6, 16, 8-9 ลก 11:15-26

คนที่มีสัมพันธภาพกับพระเจ้าแสดงออกถึงการปฏิเสธความชั่วร้ายอย่างชัดเจน และสามารถเอาชนะความชั่วร้าย พระวรสารเชื่อมโยงไปถึงการอธิษฐานภาวนาในการขับไล่ปีศาจของพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงสอนเราว่า ให้เราภาวนา (ดังเช่น บทข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย) เพื่อพระอาณาจักรของพระเจ้าที่กำลังมาถึง และเมื่อถึงเวลานี้ พระเยซูเจ้าทรงกล่าวว่า พระอาณาจักรของพระเจ้ามาถึงแล้ว อันเป็นเครื่องหมายสำคัญในการขับไล่ปีศาจ สิ่งที่น่าสนใจต่อมาคือ ความสำคัญของสัมพันธภาพระหว่างพระเยซูเจ้ากับพระบิดา ดังเหตุการณ์ในพระวรสาร มีบางคนกล่าวว่า “เขาขับไล่ปีศาจด้วยอำนาจของเบเอลเซบูล เจ้าแห่งปีศาจนั่นเอง” อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าพระเยซูเจ้ามีความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าอย่างชัดเจน จึงสามารถขับไล่และกำจัดความชั่วร้ายได้

ศิษย์ธรรมทูตต้องเหมือนกับพระเยซูเจ้า คือ ต้องต่อต้านความชั่วร้าย เป็นหนึ่งในสิ่งที่จะต้องพิจารณาไตร่ตรอง เพราะเป็นการแสดงออกให้เห็นว่า เรามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าและเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูเจ้า อย่างไรก็ตาม การเป็นประจักษ์พยานยืนยันนั้น ต้องการให้เราผู้เป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้ารู้จักความเป็นมนุษย์ด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ เราต้องตระหนักรู้ถึงคุณธรรมอันนำมาซึ่งพระพรพรทาน และความเพียรทน เพื่อการร่วมงานพันธกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าและต้องรู้ตัวถึงข้อจำกัดของเรา ดังนั้น การสนิทสัมพันธ์กับพระเยซูเจ้าเท่านั้น จะช่วยให้เราสามารถต่อสู้กับความชั่วร้ายทุกรูปแบบ

อาจกล่าวได้ว่า นี่เป็นการให้ความสำคัญกับคุณธรรมและพระบัญญัติ แต่ก็เข้าใจได้ถึงความอ่อนแอและความล้มเหลวด้วย เหนือสิ่งอื่นใด พระเจ้าทรงล่วงรู้ถึงขีดจำกัดของเราผู้ซึ่งมีหน้าที่ประกาศข่าวดี เป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้าที่ยังต้องการการพัฒนาปรับปรุง ความเติบโตทางด้านความเชื่อ ดังนั้น ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็น ศิษย์ธรรมทูตยังคงต้องการ การกลับใจ ความสามารถในการต่อสู้กับความชั่วร้าย และการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

ยอห์น 4:12-21 สดุดี 97:1-2,5-6,11-12 ลก 11:27-28

พระวรสารในวันนี้เป็นพระวาจาสั้นๆ เราได้ยินคำว่า “เป็นสุข” (blessed) คำๆ นี้หมายถึงสภาพทางจิตใจที่ดี มีสุข มีความชื่นชมยินดีในจิตวิญญาณ แต่คำนี้ยังถูกใช้ในความหมายว่า “เป็นที่เคารพนับถือ” อีกด้วย ดังที่พระเยซูตรัสว่า “คนทั้งหลายที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าและปฏิบัติตามย่อมเป็นสุข” (ลก 11:28) ถ้อยคำเหล่านี้ช่วยเปิดใจของเรา ในการไตร่ตรองอย่างมากในฐานะที่งานธรรมทูตเป็นหน้าที่ของคริสตชน

พระเยซูเจ้าทรงเตือนใจเราให้ใส่ใจในการดำเนินชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้า โดยการนำพระบัญญัติมาปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน ทำให้ทุกคนเห็นถึงความรักของพระเจ้าด้วยการกระทำของเรา แม้ว่า หน้าที่เหล่านี้จะอยู่ในมิติส่วนบุคคล แต่ก็ยังเป็นพันธกรรมที่ผูกมัดทางสังคมด้วยเช่นเดียวกัน เราจะทำอย่างไรเพื่อแสดงให้เห็นว่าเราได้ฟังพระวาจาของพระเจ้าอย่างจริงจังและตอบสนองออกมาด้วยความเชื่อความศรัทธา ดังที่นักบุญยากอบได้กล่าวไว้ในจดหมายว่า “ข้าพเจ้าจะแสดงความเชื่อให้ท่านเห็นด้วยการกระทำ” (ยก 2:18) แล้วเราก็สามารถเสริมต่อไปได้ด้วยว่า “และข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นว่า ข้าพเจ้าฟังพระวาจาของพระเจ้า”

สำหรับพระวรสารในวันนี้ ให้ข้อคิดกับเรา คือ ให้เราใส่ใจฟังพระวาจาของพระเจ้าด้วยความเชื่อ ความศรัทธา แล้วเราจะเป็นสุข พระเยซูเจ้าทรงให้ความสำคัญกับการยอมรับและเชื่อฟังพระวาจาของเจ้ามากกว่าคำนึงถึงความสัมพันธ์ทางสายเลือดว่าเป็นมารดา หรือ เป็นพี่น้องของพระองค์ เพราะพระเยซูเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “ใครเป็นมารดาและพี่น้องของเรา” (มก 3:33) “มารดาและพี่น้องของเราคือผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าและนำไปปฏิบัติ” (ลก 8:12)

ภาพลักษณ์ของพระนางมารีย์เป็นเหมือนศิษย์ที่เต็มไปด้วยความศรัทธา พระนางดำเนินชีวิตจาริกในความเชื่อ เข้าใจบริบทของคนในยุคใหม่และพระศาสนจักร ในสมณลิขิต *Evangelii Gaudium* พระสันตะปาปา ฟรังซิสทรงยกถ้อยคำของนักบุญยอห์น ปอล ที่ 2 ที่ว่า “พระนางมารีย์คือสตรีแห่งความเชื่อ พระนางเจริญชีวิตด้วยความศรัทธา การจาริกทางความเชื่อของพระนางเป็นแบบอย่างแนวทางของพระศาสนจักร พระจิตเจ้าทรงนำทางแห่งความเชื่อ ทุกวันนี้ ชาวเราจึงเฝ้าวิงวอนขอให้พระนางช่วยเราในการประกาศข่าวดีแห่งความรอดพ้นสำหรับทุกคน และขอให้ศิษย์ธรรมทูตรุ่นใหม่สามารถกลายเป็นผู้ประกาศข่าวดีต่อไป...” ด้วยเหตุนี้ เราต่างรู้ถึงความจำเป็นในการประกาศ เพื่อแบ่งปันข่าวดีนี้ การแบ่งปันนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นการประกาศด้วยคำพูด แต่สามารถเป็นประจักษ์พยานยืนยันด้วย การกระทำ เราต้องการศิษย์ธรรมทูตที่เหมือนกับพระนางมารีย์ คือ ต้องรู้จักฟังอย่างเปิดใจ และดำเนินชีวิตอย่างเอื้ออาทร

พท 5:14-17 สดด 98:1, 2-4 2 ทธ 2:8-13 ลก 17:11-19

พระวรสารในวันนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้าทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับการรักษาโรคเรื้อนของนาอามาน ผู้เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ซีเรียในพันธสัญญาเดิม บทอ่านที่หนึ่ง นาอามานได้รับการรักษาให้หายจากโรคเรื้อนฝายกายที่เห็นได้จากภายนอก และยังได้รับการเยียวยาภายในจิตวิญญาณของเขาด้วย การเยียวยาที่สมบูรณ์ คือ การกลับใจอย่างแท้จริง ซึ่งมาจากการเชื่อฟังคำของประกาศกบุคคลของพระเจ้า โดยน้ำในแม่น้ำจอร์แดนเป็นสื่อกลางของความศักดิ์สิทธิ์ ทำให้เขายอมรับและเชื่อในพระเจ้า

ส่วนในพระวรสาร พระเยซูเจ้าทรงพบกับกลุ่มคนที่เรียกได้ว่า เป็นบุคคลชายขอบในสมัยนั้น นั่นคือคนโรคเรื้อน ด้วยเหตุที่มีความคิดว่า ผู้ที่เป็นโรคเรื้อนเพราะพระเจ้าทรงลงโทษเนื่องจากพวกเขาเป็นคนบาป และคิดว่าคนโรคเรื้อนไม่สมควรที่จะอาศัยอยู่ในชุมชน พวกเขาจึงถูกผลักดันให้ไปอยู่นอกสังคม ดังนั้นคนโรคเรื้อนจึงไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ต้องการให้พวกเขาแยกตัวออกไป หรือรวมกลุ่มกับคนโรคเรื้อนอื่น ๆ พวกเขาจึงมีชีวิตอยู่อย่างน่าอดสู

พระเยซูเจ้าทรงพบกับกลุ่มคนโรคเรื้อนสิบคน พวกเขาขอให้พระเยซูเจ้าทรงช่วย โดยยืนอยู่ห่างๆ ร้องตะโกนว่า “พระเยซู พระอาจารย์ โปรดสงสารพวกเราเถิด” (ลก 17:13) พระองค์ทอดพระเนตรเห็นจึงตรัสกับเขาว่า “จงไปแสดงตนแก่บรรดาสมณะเถิด” (ลก 17:14) เหตุเพราะในอิสราเอล บรรดาสมณะมีหน้าที่วินิจฉัยโรคทั้งที่ปรากฏเห็นได้และไม่ได้ ส่วนการที่คนโรคเรื้อนยืนอยู่ห่างๆ พระเยซูเจ้านั้น เพราะพวกเขาเห็นว่าพวกเขามีเชื้อโรค และต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดสำหรับผู้ที่เป็นโรคผิวหนัง (ดู ลนต 13:45-46)

เหตุการณ์นี้สอนเราว่า พระเจ้าทรงริเริ่มและเชื่อมสะพานระหว่างเรา คนโรคเรื้อนสามารถเข้าถึงพระเยซูเจ้าได้ พวกเขาเรียกพระองค์ว่า พระอาจารย์ ซึ่งแสดงว่า คนโรคเรื้อนเหล่านี้มีความเชื่อในพระเยซูเจ้า พวกเขาจึงมาขอ พระเมตตาและเชื่อฟังพระองค์ แต่พวกเขาก็ยังไม่เข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงของการเยียวยา (heal) เพราะฉะนั้น การเยียวยามีได้หมายถึงการรักษาโรคเพียงอย่างเดียว แต่มีนัยยะถึงการรับฟังพระวาจาของพระเยซูเจ้าด้วย ในกรณีของนาอามาน เขารู้สึกขอบคุณผู้รักษา ส่วนคนโรคเรื้อนทั้งเก้าคนนั้น แม้ว่าพวกเขาจะมีความตั้งใจที่จะเชื่อฟังสิ่งที่พระเยซูเจ้าตรัส แต่พวกเขาก็ได้กลับมาหาพระเยซูเจ้า มีแต่คนโรคเรื้อนชาวสามาเรียคนเดียวเท่านั้น สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่า การกลับมาพบพระเยซูเจ้าเป็นครั้งที่สอง ไม่เพียงแต่มาขอบคุณด้วยความสำนึกในพระคุณของพระเยซูเจ้าเท่านั้น แต่ยังหมายถึง การได้รับประสบการณ์การเยียวยาทั้งครบ และการเปลี่ยนแปลงภายในจิตวิญญาณอีกด้วย

ทั้งการรักษานาอามานและคนโรคเรื้อนสิบคนให้หายจากโรคนั้น ให้ข้อคิดในเรื่อง การกลับใจที่เกิดขึ้นภายในด้วยการได้พบกับพระเจ้า อาจเริ่มเกิดขึ้นเมื่อเราต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ เช่น การป่วยหนัก แล้วพระเจ้าทรงช่วยเหลือให้หายเป็นปกติ ทั้งนี้ ก็ขึ้นกับบุคคลด้วย หลังจากพ้นวิกฤตแล้ว บางคนสามารถที่จะตอบรับและยอมรับด้วยความเข้าใจถึงประสบการณ์ได้พบกับพระเจ้านี้ ซึ่งทำให้เกิดการกลับใจเปลี่ยนแปลงตนเองใหม่ การเยียวยานั้นจึงเกิดขึ้นกับผู้ที่ได้รับการรักษาฝายกายพร้อมกับความรู้สำนึกในพระคุณของพระเจ้า กล่าวคือได้รับการรักษาให้หายจากโรคพร้อมกับกลับใจเปลี่ยนแปลงตนเองใหม่ ดังเช่น นาอามานและคนโรคเรื้อนชาวสามาเรีย ซึ่งได้รับประสบการณ์การเยียวยาให้สะอาดบริสุทธิ์พร้อมกับการคืนสู่สังคมและออกไปประกาศถึงข่าวดีที่ได้รับ เช่นเดียวกับพันธกิจของพระศาสนจักร เราสื่อสารและนำพระพรพรทานแห่งการช่วยให้รอดพ้นของพระเจ้าไปสู่ทุกคน เพราะพระพรพรทานนี้ช่วยเยียวยาจากบาปและความตาย การตอบรับพระวรสารก็หมายถึง การเข้าสู่ธรรมล้ำลึกปีศาจของพระคริสตเจ้า ระลึกถึงการคืนพระชนม์ชีพของพระองค์ พระศาสนจักรเปรียบเหมือนแม่น้ำจอร์แดนสายใหม่ นำความรอดพ้นที่ยิ่งใหญ่ ด้วยการทำงานธรรมทูต ในชีวิตประจำวันของเรา หรือจะเลือกเป็นศิษย์ธรรมทูตในต่างแดนก็ได้

วันที่

14

ตุลาคม 2019

วันจันทร์ สัปดาห์ที่ 28 เทศกาลธรรมดา
นักบุญกัลลิสต์ที่ 1

สม 1:1-7 สดด 98:1-4 ลก 11:29-32

บทอ่านในวันนี้ ชี้ให้เห็นถึงพลังในการประกาศข่าวดี พระวาจาของพระเจ้าที่ประกาศออกไปเกี่ยวข้องกับ
ความรอดพ้น เราจำเป็นต้องตั้งใจฟังและเปิดใจให้กับข่าวดีนี้

ในบทอ่านแรก เปาโลแนะนำตัวและกิจการของตนในการแพร่ธรรมให้กับชาวโรม อันเป็นชุมชนของ
พระคริสตเจ้าซึ่งเขาไม่ได้เป็นผู้ก่อตั้งขึ้น แต่เขาปรารถนาที่จะขอความช่วยเหลือเพื่อดำเนินงานของเขา
ต่อไปยังสเปน เขาจึงแนะนำตนเองให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น และเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณที่ดีต่อชุมชนนี้
เปาโลได้หยุดพักเพื่อพูดคุยปรึกษากันเรื่องของภารกิจและงานของพวกเขา งานรับใช้พระคริสตเจ้าและ
งานแพร่ธรรมกับคนต่างศาสนาของเขาหยั่งรากในธรรมล้ำลึกพิเศษด้วยคุณลักษณะที่พระเยซูเจ้าทรงกำหนดให้
เขาประกาศข่าวดีของพระเจ้า พันธกิจของเปาโล อยู่บนพื้นฐานจากพระวาจาของพระคริสตเจ้า หล่อเลี้ยงด้วย
พระวาจาของพระคริสตเจ้า และติดต่อสื่อสารกันด้วย พระวาจาของพระคริสตเจ้า ชีวิตของเขามีพระคริสตเจ้า
เป็นศูนย์กลาง ชับเคลื่อนด้วยข่าวดีเกี่ยวกับความรอดพ้นของมวลมนุษย์ ในพระคริสตเจ้า ความรอดพ้นไม่ได้
เป็นเอกสิทธิ์ส่วนบุคคลอีกต่อไป แต่เป็นของทุกคน แม้แต่คนที่อยู่ห่างไกลออกไปก็ตาม

ส่วนในพระวรสาร เล่าถึงเหตุการณ์ เมื่อประชาชนมาชุมนุมกันมากขึ้น พระเยซูเจ้าทรงตำหนิท่าทีซึ่งทำให้
ความเชื่อลดน้อยถอยลง คือ ความต้องการที่จะเห็นเครื่องหมาย พระเยซูเจ้าตรัสว่า “คนยุคนี้เป็นคนชั่วร้าย”
(ลก 11:29) เพราะต้องการเครื่องหมายที่แสดงให้เห็นได้จากภายนอก เป็นการปิดกั้นพระเจ้าและแผนการกอบกู้
ให้รอดพ้นของพระองค์ ให้ดูเหมือนกลายเป็นแค่แนวคิดความสัมพันธ์ของเหตุและผล สิ่งที่สามารถเกิดขึ้นโดย
อัตโนมัติ หรือเป็นมายากลที่สามารถควบคุมด้วยพลังอำนาจของมนุษย์ ไม่ใช่สิ่งที่มาจากพระเจ้าอย่างแท้จริง

วันที่

15

ตุลาคม 2019

วันอังคาร สัปดาห์ที่ 28 เทศกาลธรรมดา
ระลึกถึงนักบุญเทเรซาแห่งอาวีลา

สม 1:16-25 สดด 19:2-5 ลก 11:37-41

ในบทอ่านที่หนึ่ง แสดงให้เห็นถึงการสูญเสียซึ่งเกิดขึ้นจากมนุษยชาติที่หลงตัวเองของพวกเขาเอง
ด้วยการต่อต้านพระประสงค์ของพระเจ้า ซึ่งนักบุญเปาโลได้นำมากล่าวถึงอีกครั้งผ่านทางประวัติศาสตร์ของ
บาปที่เคยเกิดขึ้นในอดีต เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจแก่ชาวโรมผู้มีความเชื่อ สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างล้วนเพื่อความจริง
เที่ยงแท้และความยุติธรรม แต่มนุษย์กลับตอบสนองด้วยความไม่เคารพนับถือพระเจ้า และทำความยุติธรรม
ต่างๆ แทนที่จะมองเห็นความจริงเที่ยงแท้และใช้ความสามารถในการเข้าใจถึงงานสร้างที่สมบูรณ์แบบของ
พระเจ้า มนุษย์จึงสูญเสียความสามารถในการใช้เหตุผลของตนเอง กลายเป็นความมืดบอดตกอยู่ในความ
ไม่บริสุทธิ์ ให้ความสำคัญแต่กับร่างกายเพื่อความเพลิดเพลินใจจนกระทั่งร่างกายเป็นแค่วัตถุ และด้วยการ
บูชาพระเท็จเทียม หรือสิ่งอื่นๆ แทนที่จะบูชาพระเจ้าเที่ยงแท้ พระเจ้าทรงให้อิสระกับมนุษย์เพื่อให้เกิดการ
เรียนรู้ที่จะไม่วางใจในตนเอง แต่เชื่อและไว้วางใจในพระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียวเท่านั้น นักบุญเปาโลได้กล่าวย้ำ
เรื่องของบาปเหล่านี้ แม้ว่ามนุษย์สมควรได้รับพระอภัยโทษจากพระเจ้า เพราะความจองหอง แต่พระเจ้าก็
ทรงรักมนุษย์ ด้วยการแสดงถึงพระเมตตา และช่วยเหลือเราให้รอดพ้น ความเที่ยงธรรมจะดำรงอยู่ได้โดยอาศัย
ความเชื่อ ด้วยความรักของพระเจ้านำการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ เพราะทำให้คนบาปทั้งหลายได้รับความ
เที่ยงธรรมผ่านการไถ่บาปนำความรอดพ้น

ส่วนในพระวรสารที่เราได้ยิน ได้รับรู้ถึงพลังอำนาจ ซึ่งทำให้หัวใจของเราพองโต เปิดหัวใจไปสู่ความเชื่อ
นำมาซึ่งความรอดพ้น โดยพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญลูกาเชื้อเชิญเราให้ใคร่ครวญถึงอุปสรรคต่างๆ
ในการดำรงชีวิต ด้วยถ้อยคำที่เปี่ยมไปด้วยพลังของพระอาจารย์เจ้า: การยึดติดกับกฎเกณฑ์จากธรรมเนียม
ของชาวฟาริสีที่มากเกินไป รวมทั้งทัศนคติต่างๆ ที่กีดกันความเข้าใจถึงความรอดพ้นของมนุษยชาติด้วยการเสด็จมา
และภารกิจของพระเยซูเจ้า

ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงเทศน์สอนประชาชน ชาวฟาริสีคนหนึ่งทูลเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารที่บ้าน พระองค์ทรงตอบรับคำเชิญ จึงเสด็จเข้าไปประทับที่โต๊ะ ตามธรรมเนียมของการรับประทานอาหารร่วมกัน ไม่ควรจะมีข้อขัดขวางใดๆ นอกจากความเป็นกันเองแบบครอบครัว แต่ชาวฟาริสีคนนั้นประหลาดใจเมื่อเห็นว่าพระองค์ไม่ทรงล้างพระหัตถ์ตามธรรมเนียมก่อนเสวยพระกระยาหาร ในความเป็นจริง สัมพันธภาพระหว่างพระเยซูเจ้าและชาวฟาริสีนั้นเกิดความระหองระแหงอยู่เสมอ เช่น ครั้งที่พระเยซูเจ้าทรงล้มผีลึงบาบผู้หนึ่ง ทำให้ฟาริสีรู้สึกไม่พอใจ หรือ พระเยซูเจ้าทรงเตือนให้ระวังพฤติกรรมหน้าซื่อใจคดของชาวฟาริสี เป็นต้น

ธรรมประเพณี ธรรมเนียม หรือข้อควรปฏิบัติใดๆ ที่ถูกกำหนดให้ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ไม่มีการยืดหยุ่นนั้น ในอีกแง่หนึ่ง อาจสอนเราให้เรียนรู้ถึงความดีงามและความรัก อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ก็อาจเป็นอุปสรรคขวางกั้น ทำให้เกิดการแบ่งแยกกีดกันได้เช่นเดียวกัน แต่การได้สนทนากับพระคริสตเยซูด้วยถ้อยคำที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักของพระองค์ ผู้ซึ่งไม่เกรงกลัวที่จะก้าวข้ามอุปสรรคใดๆ ด้วยแนวคิดที่บริสุทธิ์ และไม่ยึดถือธรรมประเพณี สิ่งเหล่านี้ช่วยเสริมสร้างชีวิตแห่งสัมพันธภาพความเป็นหนึ่งเดียวกันแบบใหม่ แม้อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์และแนวคิดต่างๆ สามารถช่วยให้เราดำรงชีวิตได้อย่างถูกต้อง ด้วยพฤติกรรมอันนำไปสู่ความรอดพ้น จากการรักษา กฎเกณฑ์ภายนอก นำไปสู่ความสัมพันธ์ภายในจิตใจด้วยความรักพระเจ้า และเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสตเยซู ผู้ซึ่งไม่เคยเกรงกลัวต่ออันตรายใดๆ แม้แต่ชีวิตของพระองค์เอง เพื่อให้เรามนุษย์ได้มีความสนิทสัมพันธ์กับพระองค์ และทรงเชิญให้ทุกคนให้มาร่วมงานเลี้ยงแห่งชีวิตและความชื่นชมยินดี

สม 2:1-11 สดด 62:2-3, 6-7, 9 ลก 11:42-46

ในบทอ่านที่หนึ่ง นักบุญเปาโลเขียนจดหมายถึงชาวโรมผู้มีความเชื่อ ยืนยันว่า ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติทุกชาติล้วนทำความชั่ว อันที่จริง นักบุญเปาโลต้องการชี้ประเด็นให้เห็นว่า ชาวยิวมักกล่าวหาว่าชาวต่างชาติทำผิดศีลธรรม พวกเขาอยู่เหนือกว่า ดีกว่าชนชาติอื่นๆ เพราะพวกเขาถือปฏิบัติกฎบัญญัติอย่างครบถ้วน นักบุญเปาโลเอง กลับใจมาหาพระคริสตเจ้าผ่านทางความเชื่อ และทำภารกิจต่างๆ ด้วยความรัก ไม่ได้ทำเพราะถือปฏิบัติตามกฎบัญญัติ เพราะฉะนั้น การยืนยันความเชื่อด้วยคำพูด หรือด้วยการปฏิบัติตามกฎบัญญัติให้เห็น แต่ภายนอกนั้น จึงไม่เพียงพอ เราจำเป็นต้องดำรงชีวิตในความเชื่อด้วย ในความเป็นจริง เราจะถูกพิพากษาด้วยความรัก อันเป็นผลที่ได้จากความเชื่อในพระคริสตเจ้า ความเชื่อคือการมีส่วนร่วมในธรรมชาติของพระเจ้า และความรักในแบบพระเยซูเจ้า

นักบุญเปาโลประณามบาปความแข็งกระด้างของหัวใจและความดีร้ายของคนที่เชื่อว่า มีแต่พวกตนเท่านั้นที่จะได้รับความรอดพ้น แท้จริงแล้ว ไม่มีอภิสิทธิ์พิเศษใดๆ เพราะเวลานั้นจะมาถึงแต่ละคน และด้วยความสัมพันธ์กับพระคริสตเจ้า เมื่อเราขอพระเมตตาจากพระเจ้า พระเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้นที่จะพิพากษามนุษย์ทุกคน โดยไม่มีข้อยกเว้น ความหยิ่งจองหองจะเป็นการต่อต้านความจริงและศีลธรรมของกฎบัญญัติ อันจะนำไปสู่การดูหมิ่นพระเจ้า เราจึงต้องขอพระเมตตาจากพระเจ้าด้วยความสุภาพถ่อมตน

ส่วนพระวรสารในวันนี้ เป็นการประณามชาวฟาริสีและนักกฎหมาย พระองค์เริ่มด้วยการตรัสแก่บรรดาชาวฟาริสีที่ถวายนูชาด้วยจำนวนที่น้อยที่สุดเท่าที่กำหนด คือ ถวายนูชาหนึ่งในสิบของสระแห่น สมนูไฟร และผักทุกชนิด แต่ละเลยความยุติธรรมและความรักต่อพระเจ้า บทบัญญัติเหล่านี้จำเป็นต้องปฏิบัติโดยไม่ละเว้น บทบัญญัติอื่นๆ เช่น ความยุติธรรมและความรัก จากนั้น พระเยซูเจ้าทรงกล่าวถึงการแสวงหาเกียรติยศ และต้องการให้แสดงความเคารพ การแสดงถึงอำนาจบาตรใหญ่ ด้วยการนั่งแถวหน้า พวกเขาเป็นเหมือนหลุมศพที่มองไม่เห็น คนจะเดินเหยียบไปโดยไม่รู้

ถ้อยคำของพระเยซูเจ้านั้นทรงพลัง แนนอนยอมทำให้ชาวฟาริสีรู้สึกโกรธเคือง และรวมถึงนักกฎหมายด้วย ซึ่งลึกๆ แล้วไม่พอใจพระองค์ พระเยซูเจ้าทรงกล่าวประณามถึงการปฏิบัติตนของพวกเขาที่ให้ผู้อื่นแบกสัมภาระหนักเกินกำลัง แต่ไม่ยอมแม้แต่จะมีส่วนร่วมแต่ต้องสัมภาระนั้น แสดงให้เห็นถึงการสอนกับการปฏิบัติจริงในชีวิตของพวกเขาที่สวนทางกัน เพราะกฏมิไว้เพื่อส่งเสริมชีวิต ส่วนความเชื่อไม่เคยทำให้ความเป็นมนุษย์ลดน้อยลง ตรงกันข้าม ความเชื่อกลับช่วยส่งเสริมทุกคนให้เติบโตอย่างสมบูรณ์ที่สุด

เรื่องราวเหล่านี้ ให้ข้อคิดกับเราในมุมมองของธรรมชาติ ด้วยพันธกิจของพระเยซูเจ้าและศิษย์ของพระองค์เพื่อนำความรอดพ้นมาสู่มนุษย์ ชาวฟาริสีและนักกฎหมายจำเป็นต้องกลับมาพิจารณาวิถีชีวิตของพวกเขาเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับพระเจ้าและความรอดพ้น นักบุญลูกาให้ความหมายเกี่ยวกับการเผยแผ่ความรอดพ้นโดยพระเจ้า ผ่านทางพระเยซู และพันธกิจของพระศาสนจักร ดังนั้น เพื่อจะเป็นคนดีสมบูรณ์จงทำกิจเมตตา และดำรงชีวิตด้วย ความรัก อนึ่ง ในพระอาณาจักรของพระเจ้า คือ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การก้าวข้ามอุปสรรคกีดขวางของ การเหยียดหยัน และการแบ่งแยก เพราะความดีงามของพระเจ้า คือ ความเป็นหนึ่งเดียวของพระเยซูกับทุกคนด้วย พระเมตตา ฉะนั้น ศิษย์ธรรมทูตของพระเยซูทุกคนถูกเรียกมาให้มอบตนเอง ไม่ใช่แค่การบริจาศสิ่งของเท่านั้น แต่มอบตนเองแก่ทุกคนก่อน ทั้งชีวิตและจิตใจของตนเอง ศิษย์ธรรมทูตทุกคนต้องมอบตนทั้งครบแต่พระเยซูเจ้า มอบวิญญาณและร่างกาย ภายในและภายนอก หัวใจ และอารมณ์ความรู้สึก สัมพันธภาพและบรรทัดฐาน เพื่อพันธกิจนำความรอดพ้นไปสู่ทุกคน

สม 3:21-30 สดด 130:1ข-6กข ลก 11:47-54

นักบุญเปาโลได้เขียนจดหมายถึงชาวโรม ด้วยถ้อยคำที่ว่า “ชาวยิวและคนต่างชาติทุกคนล้วนถูกบาปครอบงำไว้เช่นเดียวกัน” (รม 3:9) ทำให้เหมือนจะเข้าใจได้ว่า ไม่มีใครจะได้รับความรอดพ้น หากพึ่งแต่ความสามารถของมนุษย์เท่านั้น แต่เปาโลเชื่อว่า พระเจ้าทรงเข้าแทรกแซงเหตุการณ์นี้ โดยส่งพระบุตรมาช่วยกอบกู้และสามารถเอาชนะในสถานการณ์ที่หมดหวังของมนุษยชาติ “แต่บัดนี้ ความเที่ยงธรรมที่พระเจ้าทรงช่วยให้รอดพ้น” (รม 3:21) ดังนั้น เปาโลจึงเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างฤทธานุภาพของการช่วยให้รอดพ้น กับ สภาพความเป็นทาสของบาป อำนาจแห่งการปลดปล่อยให้พ้นจากบาปของพระบิดานั้นทรงพลังและเกิดขึ้น ณ เวลาปัจจุบัน “แล้วทุกคนก็ได้รับความชอบธรรมเป็นของประทานโดยทางพระหรรษทาน อาศัยการไถ่กู้เราให้เป็นอิสระในพระคริสตเยซู พระเจ้าทรงสถาปนาพระเยซูเจ้าเป็นเครื่องบูชาชดเชยบาปโดยอาศัยความเชื่อ และโดยอาศัยการหลั่งโลหิต เพื่อจะได้สำแดงความเที่ยงธรรมของพระองค์ โดยอดกลั้นไม่ลงโทษบาปในอดีต” (รม 3:24-25) เมื่อคนคนหนึ่งมีความเชื่อในพระเจ้า เขาจะเปลี่ยนแปลงตนเองอย่างสมบูรณ์ เป็นอิสระจากการครอบงำด้วยอำนาจแห่งบาปและความตาย และจะดำรงชีวิตการความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า และเพื่อนพี่น้องอย่างซื่อสัตย์ เรียกว่าเป็น “ผู้ชอบธรรม”

นักบุญเปาโลปฏิเสธภาพลักษณ์ของพระเจ้าที่โหดร้ายไร้ความปรานี พระเจ้านั้นเป็นพระบิดาผู้แสดงให้เราเห็นถึงความรักแม้มนุษย์เต็มไปด้วยบาป เปาโลบอกเล่าแก่ชาวโรมว่า พระหรรษทานของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่เป็นสากลสำหรับมนุษย์ทุกคน ไม่จะเป็นชาวยิวหรือคนต่างชาติ ทุกคนอยู่ในพันธกิจกอบกู้ จนมีพระศาสนจักรด้วยการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า และทรงส่งพระจิตเจ้าลงมายังโลก

2 ns 4:10-17x สดด 145:10-13, 17-18 ลก 10:1-9

ในวันฉลองนักบุญลูกา เราได้ฟังข้อความในจดหมายของนักบุญเปาโล เขียนถึงธรรมทูตที่เขาไว้วางใจ คือ ทิโมธี เปาโลได้ระบายความในใจว่า ไม่มีใครเดินทางร่วมกับเขาเลย ยกเว้นลูกา เรื่องราวของลูกาในการเดินทางของเปาโลปรากฏอยู่ในหนังสือกิจการอัครสาวก ลูกาเริ่มดำเนินงานประกาศข่าวดีกับเปาโล โดยผ่านทางทักษะการเล่าเรื่องของเขา เชิญชวนให้คนอ่านเกี่ยวกับการเดินทางของธรรมทูต

นักบุญลูกาได้เปิดเผยรายละเอียดเกี่ยวกับตัวของเขาเองตั้งแต่ตอนต้นในพระวรสารตามคำบอกเล่าของเขา ในอาร์มภบท ลูกาบอกกับผู้อ่านว่า เขาไม่ใช่พยานรู้เห็นในเหตุการณ์ เขาเป็นผู้นิพนธ์พระวรสารผู้ซึ่งอยู่ในชุมชนคริสตชนที่ถือกำเนิดขึ้น ขอขอบคุณพยานรู้เห็นและได้รับฟังการเทศน์สอนของพระเยซูเจ้า

ทั้งมัทธิว (10:1) มาระโก (6:7) และลูกา (9:1) ต่างก็เล่าถึง การเรียกศิษย์สิบสองคน หลังการได้รับการเทศน์ สั่งสอนจากพระเยซูเจ้า พระองค์ได้ส่งศิษย์ออกไปทำพันธกิจประกาศข่าวดี มีแต่ลูกาเท่านั้นที่เล่าว่า ต่อมาพระเยซูเจ้าทรงจัดตั้งกลุ่มศิษย์ที่ใหญ่ขึ้นคือเจ็ดสิบสองคน ดังเรื่องราวในพระวรสารวันนี้ ตามคำบอกเล่าของลูกา มีธรรมทูตมากกว่าสิบสองคนในงานประกาศข่าวดีในช่วงแรกๆ ครั้นพระเยซูเจ้าทรงพระดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (ดู ลก 9:51) พระองค์ทรงส่งศิษย์เจ็ดสิบสองคนไปล่วงหน้า เพื่อเตรียมทางรับเสด็จ เมื่อทรงพระดำเนินถึงเมืองต่างๆ การส่งศิษย์เจ็ดสิบสองคนนี้เป็นรูปแบบพันธกิจของธรรมทูต ดังนั้น ศิษย์ธรรมทูตของพระเยซูเจ้าจึงถูกส่งไปทำงานท่ามกลางคนทั้งหลาย

สำหรับลูกาแล้ว การประกาศเรื่องความยิ่งใหญ่ของพระอาณาจักรนั้นไม่สำคัญเท่าเรื่องพระอาณาจักรใกล้เข้ามาแล้ว ลูกาผู้นิพนธ์พระวรสารเขียนเรื่องราวในประวัติศาสตร์ด้วยพยานรู้เห็นถึงการกลับคืนพระชนมชีพ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สำคัญ กล่าวคือ ทุกคนได้รับโอกาสที่จะได้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในอาณาจักรของพระเจ้า

วิธีการ ลักษณะ และมุมมองของงานธรรมทูตที่ดำเนินการโดยศิษย์ทั้งเจ็ดสิบสองคนนั้นมีความคล้ายคลึงกับ อัครสาวกสิบสองคน คำสอนที่สำคัญของพระเยซูเจ้าเกี่ยวกับงานธรรมทูต เช่น “ข่าวที่จะเก็บเกี่ยวมีมาก แต่คนงานมีน้อย จงวอนขอเจ้าของนาให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวข่าวของพระองค์เถิด” “การอธิษฐานภาวนาเป็นจิตวิญญาณของพันธกิจ” เป็นต้น พระสันตะปาปาฟรานซิสได้เขียนจดหมายถึงพระคาร์ดินัลฟิลิปโปนี ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2017 มีใจความว่า “พระเจ้าเป็นเจ้านายแห่งการเก็บเกี่ยวผล ด้วยความคิดริเริ่ม พระองค์ทรงเรียกและส่งคนงานออกไป เป็นการดีที่จะร่วมอธิษฐานภาวนากับพระเยซูเจ้าต่อพระบิดา ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงการมอบตนเองไว้ในมือของผู้คนทั้งหลาย เราส่งท่านไปเหมือนเกาะท่ามกลางฝูงสุนัขป่า” ธรรมทูตทั้งหลายต้องไม่ใช้อำนาจ หรือความรุนแรงใดๆ แต่พวกเขาต้องมีความเชื่อความศรัทธาที่แก่กล้า และการอธิษฐานภาวนาจะช่วยให้พวกเขาสนิทสัมพันธ์กับด้วยความรักของพระเยซูเจ้า ผู้เป็นเจ้านายที่ส่งพวกเขาออกไป

ความขัดสนในช่วงเริ่มต้นกลับกลายเป็นรากฐานและเครื่องหมายแห่งเสรีภาพและการอุทิศตนเต็มรูปแบบให้กับหน้าที่ เป็นอิสระจากอุปสรรคขัดขวางหรือความล่าช้าใดๆ พฤติกรรมของพวกเราเหล่าธรรมทูตจะมีผลต่อการตอบรับของผู้คน เพราะเกิดความไว้วางใจ การทักทายที่แท้จริง คือการทักทายที่นำความชื่นชมยินดีและความสุข คือ สันติสุขที่มาจากความรอดพ้น ดังนั้น ธรรมทูตต้องเปิดตัวให้เห็นถึงความมีชีวิตชีวาของพวกเขา ทั้งยอมรับความเสี่ยงทุกอย่าง ไม่ว่าจะได้รับการต้อนรับหรือปฏิเสธ ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว ธรรมทูตจะได้รับความเอื้ออาทรหรือไม่ขึ้นขึ้นกับผู้ที่ได้รับสารของเรา อย่างไรก็ตาม ไม่มีสิ่งใดที่จะหยุดพันธกิจของเราได้ เพราะเราธรรมทูตจำเป็นต้องเปิดเผยหนทางแห่งความรอดพ้น ทุกคนต้องได้รับรู้ถึงข่าวดีนี้

วันที่
19

ตุลาคม 2019

วันเสาร์ สัปดาห์ที่ 28 เทศกาลธรรมดา
นักบุญยอห์น แห่งเบรเบฟ นักบุญอัสคั โยเกอ
และเพื่อนมรณสักขี นักบุญเปาโล แห่งไมกางเซน

สม 4:13,16-18 สดด 105:6-9,42-43 ลก 12:8-12

พระวรสารในวันนี้ พระเยซูเจ้าทรงรู้อล่วงหน้าเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ ที่บรรดาอัครสาวกของพระองค์ จะต้องประสบ เพราะพวกเขาต้องยืนหยัดและเป็นประจักษ์พยานในเรื่องของพระองค์ รวมทั้งมีความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะต้องเผชิญกับปฏิกิริยาโต้ตอบจากผู้ที่ตั้งตนเป็นศัตรู สถานการณ์เหล่านี้ปรากฏอยู่ในหนังสือกิจการอัครสาวก ครั้งที่เปาโลเทศน์สอนในศาลาธรรมของเมืองซาลามิส (ดู กจ 13:4-17) และอีกครั้งที่เปาโลต้องเป็นพยานยืนหยัดถึงพระเยซูเจ้าต่อหน้าผู้บัญชาการโรมัน (ดู กจ 21:33, 22:29) พระเยซูเจ้าทรงทำให้ศิษย์ผู้ติดตามพระองค์มั่นใจว่าการเป็นประจักษ์พยานในโลกนี้จะส่งผลในสวรรค์ด้วย ดังที่พวกเขายอมรับบุตรแห่งมนุษย์บนโลกนี้ ด้วยเหตุนี้ บุตรแห่งมนุษย์จะยอมรับพวกเขาต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน

ก่อนหน้านี้ พระเยซูเจ้าทรงประทานกำลังใจให้กับบรรดาศิษย์ของพระองค์ ให้มีความกล้าหาญและมั่นใจเมื่อต้องเผชิญกับการเบียดเบียน ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้กับงานธรรมทูต พระองค์ไม่ทรงให้คำมั่นสัญญาเกี่ยวกับเหล่าธรรมทูตว่า พวกเขาจะสามารถทำพันธกิจได้อย่างสงบสุขและมีอิสรภาพโดยปราศจากความรุนแรงและการปฏิเสธไม่ยอมรับ แต่พระองค์ทรงแสดงให้เห็นถึงอิสรภาพที่แท้จริง นั่นคือ ชัยชนะเหนือความกลัว เช่นเดียวกับที่พระเยซูเจ้าทรงชนะเหนือความตาย การกลับคืนชีพจะเป็นประสบการณ์แห่งชัยชนะที่พวกเขาจะได้รับเช่นเดียวกับพระเจ้า

ในประวัติศาสตร์ บรรดาศิษย์เรียกพระเยซูเจ้าอย่างเปิดเผยว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระเมสสิยาห์ พระเยซูเจ้าเองก็ทรงเป็นบุตรแห่งมนุษย์ และได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ และสถิตอยู่ในสวรรค์ ในพระศาสนจักรบนโลกมีพระจิตเจ้าประทับอยู่ แน่แน่นอนว่า ลูคาตระหนักดีเกี่ยวกับประสบการณ์ต่างๆ ของพระศาสนจักรในช่วงเริ่มต้น โดยในหนังสือกิจการอัครสาวก ได้กล่าวถึงเรื่องราวถึงการเป็นพยานที่กล้าหาญของอัครสาวกต่อหน้าสภาซันเฮดริน ซึ่งมีความเสี่ยงต่อการสูญเสียความเชื่อด้วยการละทิ้งศาสนา เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการเบียดเบียน ลูคาจึงกล่าวถึงถ้อยคำของพระเยซูเจ้า เพื่อให้คริสตชนได้ไตร่ตรอง ได้ตระหนักรู้และเข้มแข็งในความเชื่อ “ทุกคนที่กล่าวร้ายต่อบุตรแห่งมนุษย์จะได้รับการอภัย แต่ผู้ที่กล่าวร้ายต่อพระจิตเจ้าจะไม่ได้รับการอภัยเลย”

แท้จริงแล้ว พระจิตเจ้าเป็นท่อน้ำเลี้ยงแห่งการให้อภัย การกลับใจสำนึกในความบาปผิด การฟื้นฟูปรับปรุงตัวใหม่ งานของพระจิตเจ้าคือการขับเคลื่อนให้เกิดการคืนดีและการให้อภัย การปฏิเสธพระจิตเจ้าจึงเป็นการต่อต้าน พระประสงค์และพันธกิจการช่วยให้รอดพ้น ดังนั้น การยอมรับหรือปฏิเสธพระจิตเจ้าเป็นสัมพันธภาพ ล้ำลึกของความตระหนักรู้และเสรีภาพของเรากับพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระเจ้าเท่านั้นทรงรู้อจิตใจเบื้องลึกของเรา ทรงยอมให้อภัยในความบาปผิดของเรา และทรงมอบความรอดพ้นให้กับเรา

วันที่
20

ตุลาคม 2019

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 29 เทศกาลธรรมดา
วันพันธกิจโลก 2019

อพย 17:8-13 สดด 121:1-8 2 นส 3:14-4:2 ลก 18:1-8

สารสันของพระสันตะปาปาฟรังซิส วันพันธกิจโลก 2019

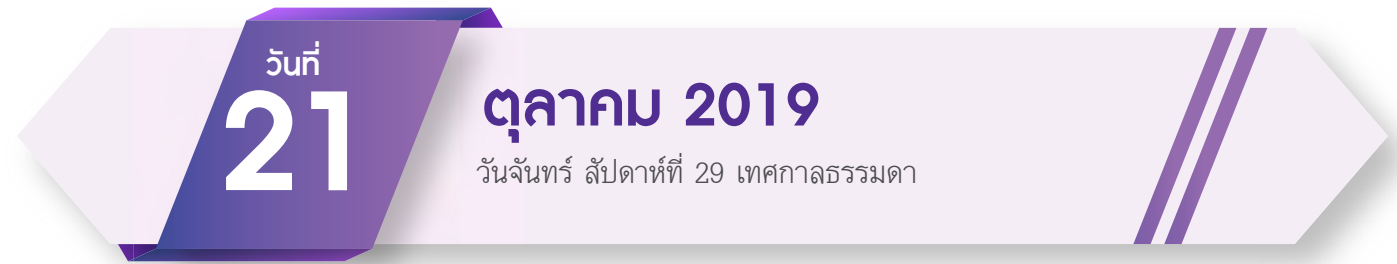
บทอ่านที่หนึ่งในวันนี้ เล่าถึงสงครามระหว่างชาวอามาเลซกับชาวอิสราเอล เรื่องราวเหล่านี้อาจสร้างความละอายแก่ใจให้กับคริสตชนที่ต้องกล่าวถึงความสำคัญเกี่ยวกับการเรียกให้มาทำงานประกาศข่าวดี หากมีการตีความ พระคัมภีร์คาดเคลื่อนไปจากความจริงว่า สงครามนี้เป็นสงครามศักดิ์สิทธิ์ ในทางตรงกันข้ามพันธกิจของพระศาสนจักรนั้นมีเป้าหมายเพื่อการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า และการคืนดี อันนำไปสู่ความรอดพ้น เมื่อเราเป็นประจักษ์พยานถึงเรื่องพระคริสตเจ้า เราจำเป็นต้องประกาศข่าวดีของพระองค์ เพื่อสร้างพระศาสนจักรของพระองค์ ภายใต้บรรยากาศฉันทันทีที่จริงใจต่อกัน และเคารพต่อเสรีภาพในการนับถือศาสนาอย่างแท้จริง เพื่อสร้างความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียวกันและความยุติธรรมในโลกนี้ผ่านทางข่าวดีแห่งพระวรสารที่เราประกาศ และผ่านทางตัวอย่างของพระคริสตเจ้า ให้รักศัตรูและภวณาให้กับผู้ที่เบียดเบียน คริสตชนที่ได้ศีลล้างบาป และถูกส่งออกไปไม่ได้ออกไปขายสินค้า หรือกำหนดชะตากรรมของโลก ดังนั้น ด้วยพันธกิจของพระศาสนจักรของพระคริสตเจ้า ผู้มีความเชื่อจะได้รับชีวิตใหม่จากพระเจ้า เพื่อออกไปประกาศ เป็นประจักษ์พยาน และนำความรอดพ้นที่ได้รับไปสู่คนอื่น ๆ

แม้ในเรื่องราวในบทอ่านที่หนึ่งจากพันธสัญญาเดิม มีองค์ประกอบของเรื่องเกี่ยวกับการรุกราน ความเกลียดชัง และการแก้แค้น แต่นั่นเป็นประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้นโดยการเปลี่ยนแปลงด้วยความเชื่อที่ค่อยๆ เกิดขึ้น ผ่านกาลเวลาหลายศตวรรษ โดยการนำและสอนของบรรดาประกาศก และในที่สุด โดยพระคริสตเจ้าองค์พระเจ้าแห่งสันติและความยุติธรรม ผู้นำความรอดพ้นมาสู่ทุกคน

ในบทอ่านที่สอง เปาโลสอนทิโมธีเกี่ยวกับความสำคัญของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ “ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ท่านรู้จักพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งช่วยท่านให้มีความเฉลียวฉลาดเพื่อรับความรอดพ้นโดยอาศัยความเชื่อในพระคริสตเยซู” (2 ทธ 3:15) ทั้งยังย้ำเตือนเกี่ยวกับพันธกิจการประกาศข่าวดี ต้องทำตลอดเวลาและด้วยความใส่ใจ ร่วมเดินทางกับกลุ่มธรรมทูตด้วยความรักและด้วยความมีน้ำใจ

ส่วนพระวรสารในวันอาทิตย์นี้ เป็นอุปมาด้วยเรื่องราวของหญิงม่ายที่มาขอความยุติธรรมจากผู้พิพากษา เช่นเดียวกับผู้คนจำนวนมากมายังโลกทุกวันนี้ที่ต้องประสบกับความไม่เป็นธรรมในกระบวนการยุติธรรม เช่นเดียวกับในอุปมา เล่าว่าในเมืองหนึ่ง (ลก 18:2) ไม่ได้บอกว่า ชื่อเมืองอะไร เพราะดูเหมือนว่าเหตุการณ์เช่นนี้ เกิดได้ทุกที่ ส่วนหญิงม่ายในอุปมาไม่ได้เป็นเพื่อนกับผู้พิพากษา หญิงม่ายไปหาผู้พิพากษาด้วยตัวของนางเอง เพื่อขอความยุติธรรม พระเยซูเจ้าทรงเผยให้เห็นถึงเหตุผลเบื้องลึกของการพิพากษาอย่างไม่เป็นธรรม เป็นเพราะ คนทั่วไปไม่ได้ให้ความสนใจกับเรื่องหญิงม่ายคนหนึ่ง และผู้พิพากษาคณิกนี้ก็ไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่เกรงใจมนุษย์ ผู้ใด หญิงม่ายผู้ไม่ได้รับความ เป็นธรรมในการพิพากษานั้นจึงรบเร้าผู้พิพากษามากกว่านางจะได้รับความยุติธรรม

พระเยซูเจ้าทรงใช้อุปมานี้เปรียบเทียบเพื่อสอนเกี่ยวกับการอธิษฐานภาวนามีความจำเป็นและต้องมีความต่อเนื่องเช่นเดียวกัน การอธิษฐานภาวนาเป็นหัวใจของพันธกิจ เพราะเป็นการสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้า และมีส่วนร่วมในนามพระศาสนจักร เป็นการฟื้นฟูเรื่องความรอดพ้นของเราที่พระเยซูเจ้าทรงมอบให้ พันธกิจจะดำเนินต่อไปด้วยการเป็นประจักษ์พยานที่แท้จริงของศิษย์ธรรมทูต ซึ่งมีส่วนร่วมในธรรมล้ำลึกปัสกา ด้วยการรับศีลล้างบาป และถูกส่งออกไปทั่วโลกเพื่อประกาศข่าวดีในนามพระศาสนจักรของพระคริสตเจ้า เป็นเมล็ดพันธุ์และจุดเริ่มต้นของอาณาจักร เพื่อว่ามนุษยชาติทั้งหลายจะได้รับการไถ่ให้รอดพ้น การอธิษฐานภาวนาอย่างสม่ำเสมอจึงมีความจำเป็นสำหรับศิษย์ธรรมทูต ให้พระคริสตเจ้าเป็นศูนย์กลางในชีวิตและพันธกิจที่ได้รับ มอบหมาย เกิดความเติบโตด้วยความเชื่อ ผู้ที่อธิษฐานภาวนาอย่างสม่ำเสมอเท่านั้นที่สามารถฟัง รับรู้ และ ค้นพบความจำเป็นในเรื่องการไถ่ให้รอดพ้นทั้งฝ่ายกายและฝ่ายจิต ดังนั้น จงทำให้มนุษยชาติทุกวันนี้ได้รับรู้ เรื่องความรอดพ้น

สม 4:20-25 ลก 1:69-75 ลก 12:13-21

บทอ่านที่หนึ่งในวันนี้ มีนัยสำคัญเกี่ยวกับชีวิต มาจากหนังสือปฐมกาล ด้วยเรื่องราวของอับราฮัม ในบั้นปลายของชีวิต ที่ไร้ซึ่งความหวังที่จะเห็นลูกหลานในชนรุ่นหลัง แต่พระเจ้าทรงสัญญาว่า ทุกอย่างจะเป็นไปตามแผนการของพระเจ้า ผู้มีความเชื่อยอมมีมานะอดทนด้วยความศรัทธาและไว้วางใจในพระพรเช่นเดียวกับอับราฮัมที่ได้รับด้วย ความชื่นชมยินดี นี่เป็นส่วนหนึ่งในจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวโรมที่เขียนขึ้น โดยยกตัวอย่างเรื่องของอับราฮัม ด้วยความตั้งใจสนับสนุนคำสอนในเรื่องความเชื่อความศรัทธา โดยชี้ประเด็นไปที่เรื่องราวพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงให้ไว้กับอับราฮัม พระเจ้าทรงรักษาสัญญาอย่างซื่อสัตย์เสมอ พระองค์ทรงสัญญากับอับราฮัมว่าเขาจะมีลูกหลานมากมายดั่งดวงดาวในท้องฟ้า อับราฮัมก็ยังคงมีความเชื่อในพระเจ้า ทั้งๆ ที่ภรรยาของเขาเป็นหมัน นักบุญเปาโล เห็นว่า นี่คือการเชื่อซึ่งนับได้ว่าเป็นความชอบธรรมสำหรับเขา นอกจากนี้ ความเชื่อในพระเจ้าและพระวาระของพระองค์ต้องมาเป็นอันดับแรกและรับไว้ปฏิบัติ ความเชื่อเป็น พระพรประทานของพระเจ้าที่ให้เราเปล่าๆ ดังนั้น เราต้องตระหนักว่าความดีงามเกิดขึ้นในชีวิตของเราล้วนเป็น พระพรบริสุทธิ์จากพระเจ้า ซึ่งส่งเสริมให้เราตอบสนองด้วยน้ำใจดีและความรักในแบบเดียวกัน อย่างไรก็ตาม เรื่องราวร้ายๆ ในชีวิตของอับราฮัมก็มีด้วยเหมือนกัน เช่น ความผิดพลาดของมนุษย์ การโกหก ความโลภ สงคราม หรือภัยธรรมชาติ แต่พระเจ้าทรงเข้าแทรกแซงและเปลี่ยนแปลงจากสิ่งเลวร้ายให้กลายเป็นดีเสมอ เพื่อมนุษย์ สิ่งสร้างอันเป็นที่รักของพระองค์

ส่วนให้พระวรสารก็มีแก่นของเรื่องในแนวเดียวกัน คือ ชีวิต โดยเป็นเรื่องความขัดแย้งระหว่างพี่น้อง ในเรื่องการแบ่งมรดก พระเยซูเจ้าทรงดำเนินความคิดที่โง่เขลา นี้ อย่างไรก็ตาม สามารถเปลี่ยนแปลงไปทำใน สิ่งที่อยู่ตรงข้ามกันได้ ด้วยการหยุดและควบคุมแล้วแบ่งปัน จากนั้น พระองค์ตรัสอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาทั้งหลาย ฟังเกี่ยวกับเศรษฐีโง่คนหนึ่งที่มีเงินมาก คินหนึ่ง ชีวิตของเขาจำต้องถูกพรากไป แท้จริงแล้ว วัตถุสิ่งของต่างๆ เริ่มต้นมาจากงานสร้างของพระเจ้า พระองค์ทรงเตรียมทุกสิ่งไว้อย่างอุดมสมบูรณ์เพื่อประโยชน์ของมนุษย์ แต่ ปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อมนุษย์ที่บริหารจัดการสิ่งของที่เป็นพระพรเหล่านี้ เข้าใจไปว่า เป็นสิทธิของเขาเอง โดยไม่ สนใจพระเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าผู้สร้างพระพรเหล่านี้ เรากำลังดำรงชีวิตอยู่ในยุคที่เต็มไปด้วยความวิตกกังวล ปัญหา คือ ความวิตกกังวลถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นนั้น ไม่สามารถป้องกันจากความทุกข์ยากในอนาคตได้ อีกทั้งยังลิดรอน ความสุขในปัจจุบันอีกด้วย ดังนั้น ความเชื่อถึงชีวิตนิรันดรเท่านั้นที่จะเป็นเป้าหมายที่เหมาะสมกับทุกสิ่ง ทั้งใน ยุคของเรา และความสัมพันธ์ภาพของเรากับคนอื่น ๆ

วันที่
22

ตุลาคม 2019

วันอังคาร สัปดาห์ที่ 29 เทศกาลธรรมดา
นักบุญยอห์น ปอล ที่ 2

สม 5:12,15ข,17-19,20ข-21 สดด 40:7-10,17 ลก 12:35-38

บทอ่านที่หนึ่งในวันนี้ เป็นจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวโรม มีใจความเกี่ยวกับมนุษย์จำเป็นต้องได้รับการไถ่บาป เพราะความบาปผิดทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างมนุษย์กับพระเจ้ามีมลทิน การไถ่บาปนั้นมาจากพระเจ้า ผ่านทางความเชื่อในพระคริสตเยซู ไม่ใช่ได้รับจากพิธีเข้าสุหนัต

ถ้าหากคนใดคนหนึ่งทำลายมิตรภาพ ทำให้เพื่อนต้องเจ็บช้ำน้ำใจ ความผิดปกตีย่อมเกิดขึ้นในจิตใจของเขา จำเป็นต้องเกิดการคืนดี อาจด้วยการกลับไปสวมกอดอีกครั้ง และยอมรับการขอโทษ เปาโล กล่าวว่า การไถ่บาปคือ ความรู้สึกถึงสถานะการดำรงอยู่ในสันติกับพระเจ้า แต่คนที่กลับคืนดีสู่มิตรภาพนั้น จำเป็นต้องมีคนใดคนหนึ่งเป็นตัวกลางระหว่างสองฝ่าย โดยบอกกับฝ่ายที่รู้สึกผิดว่า อีกฝ่ายไม่สามารถทนต่อความขุ่นข้องหมองใจเช่นนี้ได้ อีกต่อไป และกำลังรอคอยให้เปิดใจ เมื่อการคืนดีสำเร็จไป ความสัมพันธ์จะกลับแข็งแกร่งยิ่งขึ้น และความชื่นชมยินดีจะเกิดขึ้นมากกว่าแต่ก่อน เปาโลกำลังพูดถึง ตัวกลาง นั่นก็คือ พระเยซูเจ้า ที่ได้รับความอภัยคอดสูและความเจ็บปวดทรมาน ทำให้เราพบ เชื่อ และไว้วางใจในความดีของพระบิดา

เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้านั้นมีความหมายทางเทววิทยา คือ การรับความเจ็บปวดทรมานแทนเรา คือ พระเยซูเจ้ายอมตายเพื่อเรา แทนที่เร แทนที่มนุษย์ทุกคน เพื่อเราจะได้หันกลับไปหาพระเจ้า หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ พระเยซูเจ้ายอมรับพันธกิจการเป็นตัวกลาง ทั้งนี้ พระเยซูเจ้าไม่ได้สละชีวิต เพราะเราเป็นชาวยิวหรือชาวกรีก ทาสหรือไท มีการศึกษาหรือไม่มี รวยหรือจน ชาย หรือ หญิง แต่คนบาปทุกคนจำเป็นต้องได้รับการอภัย และพระพรนี้ได้รับการแจกจ่ายอย่างทั่วถึงทุกคน สิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัยมากที่สุด คือ ไม่มีการลงโทษมนุษย์ แต่ประทานพระเมตตาอย่างที่สุด

พระเยซูเจ้าทรงเป็นผู้ปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ ผ่านทางพระองค์ ด้วยการไถ่บาปของเราและนำชีวิตนิรันดรมาสู่ทุกคน พระเยซูเจ้าทรงเป็น อาดัมคนที่สอง เมื่ออาดัม มนุษย์คนแรกไม่ศรัทธาต่อพระเจ้าผู้สร้าง โดยการไม่เชื่อฟัง และทำลายสัมพันธ์ภาพระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า แต่พระเยซูเจ้าทรงเป็น อาดัมใหม่ ผู้ที่เชื่อฟังอย่างสัตย์ซื่อและสมบูรณ์แบบ โดยมอบชีวิตของพระองค์เอง เพื่อไถ่กู้สัมพันธ์ภาพระหว่างมนุษย์กับพระเจ้ากลับคืนมา

ส่วนให้พระวรสารมีแก่นของเรื่องคือ การเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าในพระสิริรุ่งโรจน์เพื่อพิพากษาทั้งผู้เป็นและผู้ตาย ดังที่เราสวดบทข้าพเจ้าเชื่อ แท้จริงแล้ว ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์ทรงกำลังรอคอยการตอบสนองของเราด้วยบัญญัติแห่งความรัก ส่วนเราก็กำลังรอคอยที่จะได้พบพระเจ้าแบบหน้าต่อหน้า เราต้องมีความเข้มแข็งอดทนที่จะรอคอยพระสัญญา ซึ่งมีความสำคัญต่อการตระหนักรู้ถึงช่วงเวลาที่เรามีชีวิตอยู่ ด้วยการดำเนินชีวิตอย่างดี แสวงหาและทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า เพื่อวันหนึ่ง เราจะได้กลับสู่บ้านแท้ จงเตรียมพร้อมตั้งแต่ตอนนี้

วันที่
23

ตุลาคม 2019

วันพุธ สัปดาห์ที่ 29 เทศกาลธรรมดา
นักบุญยอห์น แห่งกาปิสตราโน

สม 6:12-18 สดด 124:1ก-8 ลก 12:39-48

บทอ่านที่หนึ่ง จากจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวโรม เปาโลยืนยันว่า ไม่มีประโยชน์อันใดที่จะถือกฎของโมเสส เพราะนั่นทำให้มนุษย์ชาติขาดอิสรภาพ เป็นทาสและไม่มีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ในความเป็นจริงก่อนที่จะมีกฎของโมเสส บาปและความตายมีอยู่ในโลกแล้ว เพราะอาดัม ดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่จะตำหนิคนบาปเนื่องจากบาปของอาดัม อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาตามกฎธรรมชาติ ซึ่งมนุษย์ทุกคนล้วนเข้าใจถึงกฎนี้ในใจอยู่แล้ว นั่นคือ ความรับผิดชอบต่อบาปของตนเป็นเรื่องส่วนบุคคล เพราะฉะนั้น หลังจากมีกฎของโมเสส ชาวยิวจึงรู้สึกได้ถึงความรักที่เพิ่มมากขึ้นจากความผิดของพวกเขา

ความหวังของชาวยิว คือ วันสุดท้ายเมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จกลับมาพร้อมกับกฎใหม่ นั่นเป็นช่วงเวลาที่สามารถ (Third period) ซึ่งเปาโลเรียกว่า เวลาแห่งความสมบูรณ์ ผ่านทางการประสูติ และพระธรรมล้ำลึกแห่งปัสกาขององค์พระคริสตเจ้า เปาโลสอนว่าหลังจากที่พระองค์เสด็จมา เราทุกคนจะเป็นอิสระจากกฎของโมเสส เพราะเราได้รับพระพรจากองค์พระคริสตเยซูซึ่งได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ณ เวลานี้ เปาโลสอนว่า พระพรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอาชนะความบาปผิดของมวลมนุษย์ เปาโลยืนยันกับคริสตชนทั้งหลายว่าผู้ที่มีส่วนร่วมในความเชื่อถึงพระธรรมล้ำลึกปัสกาของพระคริสตเจ้าแล้วนั้นจะเป็นอิสระจากบาปและผลของบาป ซึ่งอิสระจากบาปไม่ได้หมายความว่า สามารถทำบาปต่อไปเหมือนเมื่อก่อน แต่หมายถึงการตายต่อบาปและดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้า เพราะฉะนั้น กฎของโมเสสจึงไม่ใช่แก่นอีกต่อไป แต่เป็นความสมบูรณ์แห่งพระพร และคริสตชนจำเป็นต้องปฏิบัติความดีเท่านั้น ด้วยความรักและให้ความยุติธรรมต่อกันและกัน และนี่คือพันธกิจธรรมทูตของพระศาสนจักร

ในพระวรสาร เปโตรทูลว่า “พระเจ้าข้า พระองค์ตรัสอุปมานี้สำหรับพวกเราหรือสำหรับทุกคน” (ลก 12:41) อุปมาของพระเยซูเจ้านี้ สำหรับทุกคนที่เป็นสมาชิกในพระศาสนจักร ซึ่งได้รับการเชื่อเชิญให้ดำเนินงานตามหน้าที่ของตนทุกวันด้วยความซื่อสัตย์ โดยไม่เป็นคนผัดวันประกันพรุ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่มีบทบาทเป็นผู้นำในพระศาสนจักรต้องมีความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ ด้วยงานรับใช้พระคริสตเยซูและงานประกาศข่าวดีแห่งพระวรสาร เพราะพระเยซูเจ้าตรัสว่า “ผู้รับใช้คนนั้นเป็นสุข ถ้านายกลับมาพบเขากำลังทำดังนี้

เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะแต่งตั้งเขาให้ดูแลทรัพย์สินทั้งหมดของตน” (ลก 12:43-44) ดังนั้น ผู้นำของพระศาสนจักรย่อมมีหน้าที่จัดการสิ่งต่างๆ อย่างเป็นธรรมและโปร่งใส ซึ่งเป็นประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่งในโลกปัจจุบันที่เต็มไปด้วยความโลภ

เราควรตระหนักถึงแนวคิด ทศนคติของผู้รับใช้ที่ไม่ซื่อสัตย์ ผู้ซึ่งคิดว่านายจะมาซ้ำ ซึ่งก็หมายถึงผู้ที่ตัดขาดพระเจ้าจากหัวใจของเขา ไม่สนใจที่จะรักเพื่อนพี่น้องคนรอบข้าง และไม่เชื่อในแผนการของพระเจ้าที่มีสำหรับพวกเขา พระวรสารได้กล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาตั้งผู้พิพากษาตามการกระทำของแต่ละคน ตลอดชีวิตของพวกเขา

ทั้งในจดหมายของนักบุญเปาโลและพระวรสาร ต่างพูดถึงความชั่วร้าย แต่ด้วยความเที่ยงธรรมของพระคริสตเจ้าทรงชนะความตาย ซึ่งเป็นเครื่องหมายที่ส่งเสริมพันธกิจของเราคริสตชน ด้วยความพากเพียรด้วยหัวใจของบรรดาศิษย์ธรรมทูต โดยการนำของพระจิตเจ้าผ่านทางศีลล้างบาป นำมาซึ่งความเด็ดเดี่ยวในการประกาศข่าวดีและเป็นประจักษ์พยาน แท้จริงแล้ว พันธกิจของพระศาสนจักรจะต้องถูกขับเคลื่อนด้วยชัยชนะแห่งความเที่ยงธรรมและความรักที่เต็มไปด้วยความเมตตา ไม่หวาดกลัวต่อความชั่วร้ายในรูปแบบต่างๆ แบ่งปันและประกาศข่าวดีอันนำความรอดพ้นไปสู่

สม 6:19-23 สดด 1:1-4, 6 ลก 12:49-53

ในบทอ่านที่หนึ่งนำเสนอแก่นของเรื่อง คือ พระเจ้าทรงมอบอิสรภาพแก่มนุษย์ทุกคน มนุษย์ต้องใช้อิสรภาพ ของตนด้วยความรับผิดชอบ ข้อความจากจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวโรมกล่าวถึงอำนาจของพระคริสตเจ้าอยู่เหนือการเป็นทาสของบาป และผลสุดท้ายของบาปคือความตาย สำหรับเปาโลแล้ว ในการดำเนินชีวิตด้วยการถือพระบัญญัติอย่างเคร่งครัดตามหลักศาสนาเป็นหนทางแห่งความรอดพ้น นั่นคือ ด้วยการสร้างความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าผ่านทางพระคริสตเยซู ความรอดพ้นเป็นพระพรประทาน มนุษยชาติได้รับการเชื่อเชียวให้รับ ปลุกฝัง และหล่อเลี้ยง พระพรประทานในชีวิตของตน

ส่วนในพระวรสาร พระเยซูเจ้าตรัสแก่บรรดาศิษย์ถึง ไฟ ซึ่งพระองค์เองได้นำมายังโลก ไฟนี้มีความเกี่ยวข้องกับกางเขนอย่างชัดเจน เมื่อพระเยซูเจ้าทรงรับพิธีล้าง พระจิตเจ้าเสด็จนำพระพรลงมา ดังนั้น พระเยซูเจ้าทรงอธิบายถึงภาพลักษณ์ทั้งสอง นั่นคือ ประการแรก พระธรรมล้ำลึกปีสกา และประการที่สองคือ ผลที่เกิดขึ้นสำหรับเราทุกคน โดยการที่พระบุตรของพระเจ้าทรงรับพิธีล้างด้วยพระจิตเจ้าและไฟ เพื่อว่าทุกสรรพสิ่งจะได้เห็นถึงความรอดพ้น และเหตุการณ์ได้เสร็จสมบูรณ์เมื่อพระจิตเจ้าเสด็จลงมาในวันเพนเตกอสเต เป็นพระพรแห่งปีสกา พระจิตเจ้าทรงเสด็จลงมาเหนือพระศาสนจักรในรูปลิ้นไฟ เสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับพันธกิจการประกาศข่าวดีของธรรมทูต

นักบุญลูกาเป็นพยานยืนยันได้ถึงเรื่องความแตกแยกในกลุ่มหลายต่อหลายครั้ง ระหว่างการเดินทางเพื่องานธรรมทูต ขณะที่ทำงานประกาศข่าวดีกับเปาโลและเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ในหนังสือกิจการอัครสาวก เล่าว่า ในบางครั้ง เกิดความแตกแยกขึ้นในศาสนาธรรม พระเยซูเจ้าจึงสอนศิษย์ให้รู้จักความรัก เพราะพระองค์คือความรัก โดยสอนเราให้รู้จักรักแท้ โดยมอบชีวิตของเราเพื่อคนที่เรารัก นอกจากนี้ ความรักช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวที่กำลังแตกหัก ในฐานะที่เราเป็นศิษย์ติดตามพระเยซูเจ้า เราเรียนรู้และปฏิบัติความรักแท้ในครอบครัวของเราเอง และละทิ้งความละโมภโลภมากและการเป็นคนหน้าซื่อใจคด รวมทั้งความเห็นแก่ตัว และการเหยียดหยันทุกรูปแบบ เปิดหัวใจของเราไปสู่ความเป็นพี่น้องกับทุกคน ต้อนรับผู้คนด้วยความรักอย่างจริงใจ โดยไม่เลือกศาสนา ชาติพันธุ์ วัฒนธรรม สีผิว สถานะทางสังคม ด้วยการปฏิบัติชีวิตอย่างแท้จริงทั้งด้านจิตวิญญาณและสังคม

ไฟ ที่พระเยซูเจ้าตรัสถึง คือ หัวใจที่อบอุ่น โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่กำลังสับสนในชีวิต ทรงร่วมเดินทางกับศิษย์ที่หมู่บ้านเอมมาอูส พระองค์ทรงทำศิษย์ทั้งสองพูดกันว่า “ใจของเราไม่ได้เร่าร้อนเป็นไฟอยู่ภายในหรือเมื่อพระองค์ตรัสกับเราขณะเดินทาง และอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟัง” (ลก 24:32) เพราะพระองค์ทรงช่วยผู้ซึ่งกำลังเหนื่อยอ่อน ท้อแท้หมดกำลังใจด้วยไฟแห่งรัก

วันที่
25

ตุลาคม 2019

วันศุกร์ สัปดาห์ที่ 29 เทศกาลธรรมดา

สม 7:18-25ก สดด 119:66, 68, 76, 77, 93, 94 ลก 12:54-59

นักบุญเปาโลกล่าวถึงกฎของโมเสส เป็นจริงที่ว่า กฎนั้นดีและศักดิ์สิทธิ์ ทว่าบรรทัดฐานของกฎ คือ การฝ่าฝืนกฎนั้นเป็นบาป เปาโลรู้ว่า มนุษย์ทุกคนดำเนินชีวิตของตน แต่ละคนต่างหาหนทางที่จะดี พร้อมผ่านการใช้เหตุผลและเจตจำนงของตน มนุษย์มีความเข้าใจและปรารถนาที่จะทำความดี คือทำตาม กฎหรือธรรมเนียมปฏิบัติที่ตนยึดถือปฏิบัติ แต่ก็ต้องพบกับอุปสรรค คือ ความโน้มเอียงไปในทางชั่ว นี่แสดงให้เห็นว่า มนุษย์ทุกคนยังคงเป็นทาสของบาป และต้องการการปลดปล่อยจากความเป็นทาสนั้น เรามนุษย์เกิดมาพร้อมกับ ความสำนึกดีชั่ว แต่เราก็ตกอยู่ในบาปผิดได้อยู่เสมอ และต้องทนทุกข์กับผลที่ตามมา เปาโลได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้า ไม่ทำความดีที่ปรารถนา กลับทำความชั่วที่ไม่ปรารถนาจะทำ” (รม 7:19) เปาโลรู้ว่า พระเยซูเจ้าเป็นผู้มอบ พระพรหรรษาและการไถ่บาป เพราะฉะนั้น เปาโลจึงยำเยอเราเสมอให้เรานั้นสรรเสริญและขอบพระคุณ พระเจ้า

จากพระวรสารวันนี้ ให้ข้อคิดกับเรา คือ ผู้ที่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติอย่างดีจำต้องเอาใจใส่มิให้ตกใน หลุมพรางของความหยิ่งจองหอง เช่นเดียวกับ ชาวฟาริสีในพระวิหารที่เหยียดหยามคนอื่น คิดว่าตนเอง ชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้า พร้อมกันนี้ เราควรวิตกกังวลเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติให้น้อยลง แต่หันกลับมาไตร่ตรองประวัติศาสตร์และวันเวลาที่เกี่ยวกับพระเจ้ามากขึ้น เปิดตัวเองอย่างเต็มที่เพื่อรับผลแห่ง ความรอดพ้น โดยการต้อนรับทั้งอิสรภาพและความนบนอบเชื่อฟังซึ่งเป็นหนทางนำไปสู่การกลับใจเปลี่ยนแปลง ตนเองอย่างแท้จริง

วันที่
26

ตุลาคม 2019

วันเสาร์ สัปดาห์ที่ 29 เทศกาลธรรมดา

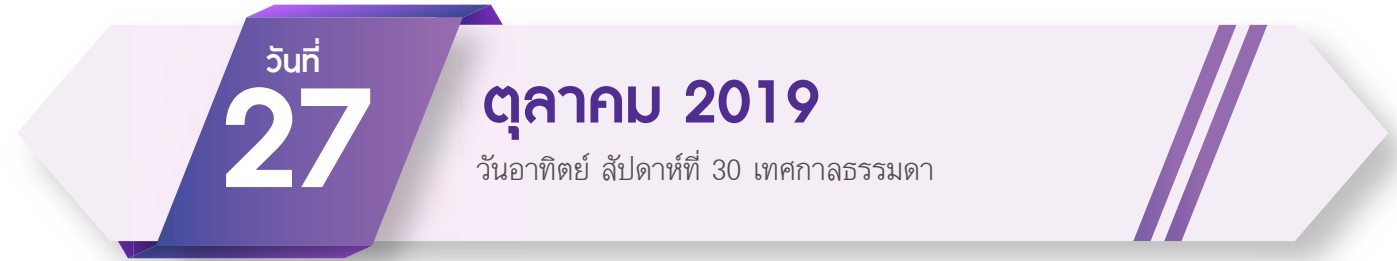
สม 8:1-11 สดด 24:1-4กข,5-6 ลก 13:1-9

คำสอนของพระเยซูเจ้าในพระวรสารวันนี้ เริ่มด้วยเรื่องราวที่มีบางคนเข้ามาทูลพระเยซูเจ้าถึงเรื่อง ชาวกาลิลี ซึ่งถูกปีศาจสั่งประหารชีวิตในขณะที่เขากำลังถวายเป็นเครื่องบูชาในพระวิหาร อันนำมาซึ่งความอับอาย และชุนเคืองใจ อย่างไรก็ตาม ไม่เป็นที่แน่ชัดว่าเพราะเหตุใดประชาชนเหล่านั้นจึงเข้ามาทูลพระเยซูเจ้าในเรื่องนี้ อาจเป็นเพราะว่า พระองค์ทรงเป็นชาวกาลิลี และพวกเขาต้องการเตือนพระองค์ให้ระวัง หรือไม่พวกเขาก็ อาจต้องการคุกคามพระองค์ เพราะหากพวกเขารายงานเรื่องราวของพระองค์ ทหารของปีศาจอาจมาจับกุม พระองค์ และถูกประหารชีวิตเช่นเดียวกัน หรือพวกเขาเพียงแต่ต้องการชุบชิบเกี่ยวกับเรื่องร้ายๆ ที่ผู้อื่นกำลัง ประสบ ดังเช่น ในเพลงสดุดีก็มิกล้าไว้ว่า คนที่รู้สึกยินดีมีความสุขกับความทุกข์ยากของผู้อื่นนั้น ช่างน่าละอาย แก่ใจ ทว่า พระองค์ไม่ทรงให้ความเห็นใดๆ กับเหตุการณ์นี้ แต่พระองค์ทรงให้บทสอนที่เป็นแง่คิดจากทัศนคติ ของผู้ที่มารายงานเรื่องร้ายนี้ว่า ผู้ใดที่ได้รับความทุกข์ยาก ความเจ็บป่วย ประสบอุบัติเหตุ หรือต้องประสบกับ เรื่องเลวร้ายต่างๆ ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะพวกเขาถูกลงโทษจากพระเจ้าเนื่องจากทำบาป แต่ทุกคนต้องพิจารณา ไตร่ตรองถึงบาปของตนว่าเป็นสิ่งที่เลวร้าย และต้องพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองด้วยความสำนึกถึงบาป อย่างจริงใจ แท้จริงแล้ว ไม่มีใครสามารถตัดสินด้วยการคัดแยก ดี-เลว ได้ เพราะมีแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ที่ทรงรู้ความเป็นจริงในหัวใจของเรา

หลายเหตุการณ์ในพระคัมภีร์ ทำให้เราเข้าใจภาพลักษณ์ของพระเจ้าว่า พระองค์ทรงใช้ความรุนแรงใน การลงโทษผู้ที่ได้กระทำบาปหนัก ซึ่งไม่เหมือนกับภาพลักษณ์ของพระบิดาเจ้า โดยทางพระเยซูเจ้า ซึ่งแน่นอนว่า พระเจ้าไม่ทรงแก้แค้นคนบาปทั้งหลาย แต่เป็นพระเจ้าผู้ทรงทรนคอยด้วยความหวัง ทรงให้เวลาและโอกาส ที่จำเป็นในการกลับใจเปลี่ยนแปลงตนเอง โดยมนุษย์จักเข้าใจถึงความรักซึ่งจะนำผลแห่งความเป็นพี่น้องและ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ต่อมา พระองค์ทรงเล่าเรื่องอุปมาว่า มีชายผู้หนึ่งปลูกต้นมะเดื่อเทศต้นหนึ่งในสวนองุ่นของตน เขามองหาผลที่ต้นนั้น แต่ไม่พบ จึงพูดกับคนสวนว่า สามปีแล้วที่มองหาผลจากมะเดื่อเทศต้นนี้แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสียที่เปล่าๆ แต่คนสวนตอบว่า ปล่อยให้มันไว้อีกสักปีหนึ่ง จะพรวนดินรอบต้น ใส่ปุ๋ย ถ้าปีหน้าไม่ออกผลจะโค่นทิ้งเสีย ทั้งนี้ พระเยซูเจ้าไม่ทรงสรุปเรื่องอุปมานี้ แต่ดูเหมือนว่า พระองค์ทรงมีนัยยะเกี่ยวกับการเปิดทางให้กับความหวัง ถ้าเราลองไตร่ตรองเกี่ยวกับภาพของต้นมะเดื่อเทศ เป็นเหมือนช่วงเวลาในชีวิตของเรา โอกาสที่จะรับพระพรพรทาน และเกิดผล คือสันติสุข ความชื่นชมยินดี ความยุติธรรม และความรักในตัวเอง ในชีวิตของเราทุกอย่างเป็นพระพรจากพระเจ้า ส่วนอีกฝากหนึ่ง คือ ภาพของคนสวน ซึ่งทำให้เราต้องพยายามอธิษฐานภาวนา วอนขอ และพยายามที่จะทำให้ผู้ที่ยังไม่รู้จักพระเจ้ากลับใจ ในฐานะที่เป็นสมาชิกของพระศาสนจักร เรามีหน้าที่สองประการ คือ ประการแรก เราต้องกลับใจเปลี่ยนแปลงตัวของเราเองเสมอ นำโดยพระวาจาของพระเจ้า และพระจิตเจ้าองค์แห่งความรัก และประการที่สอง คือ พันธกิจการกลับใจของ ผู้ที่ยังไม่รู้จักพระเจ้า ซึ่งเต็มไปด้วยความเมตตาและทรวงอวยพรของพระองค์ด้วยความหวัง ต้องการให้เราทุกคนได้รับความรอดพ้น และไม่ถูกลงโทษ แนวคิดนี้นำทางเราไปสู่พันธกิจของธรรมทูต ด้วยการนำความรอดพ้นมาสู่มวลมนุษย์ทั้งหลาย

**ปสร 35:15ข-17, 20-22ก สดถ 34:2-3, 17-19, 23 2
กร 4:6-8, 16-18 ลก 18:9-14**

พระวรสารในวันนี้ พระเยซูเจ้าทรงเล่าเรื่องอุปมาเกี่ยวกับคนเก็บภาษีกับชาวฟาริสี แสดงให้เห็นถึงการมองคนแล้วตัดสิน ซึ่งแตกต่างจากมุมมองของพระเจ้า พระองค์ไม่ตัดสินคนจากภายนอก ไม่ทรงลำเอียงหรือมีอคติ แต่พระองค์ทรงมองดูที่ส่วนลึกในจิตใจของมนุษย์อย่างกระจ่างแจ่มแจ้ง ด้วยการพิจารณาถึงแรงจูงใจที่แท้จริงอันนำไปสู่การกระทำต่างๆ รวมถึงการอธิษฐานภาวนาของมนุษย์

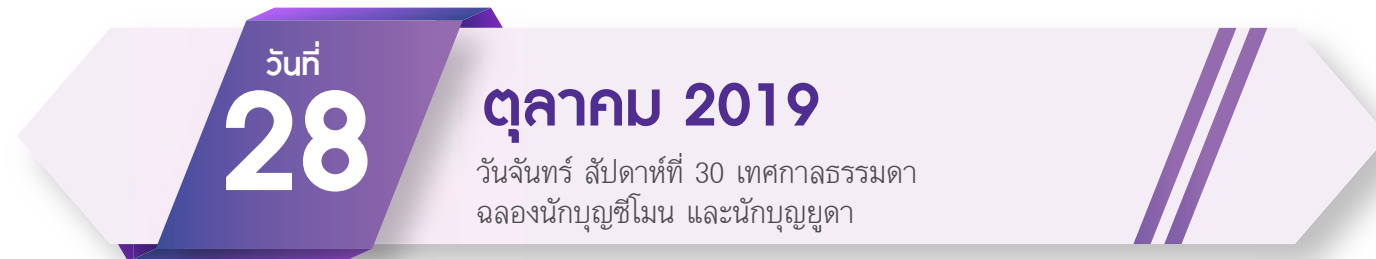
ในความเป็นจริง จากพระวรสารจะเห็นถึงวิถีคิดของพระเจ้า ซึ่งพระเยซูเจ้าทรงสอนเรา พระองค์ทรงโปรดปรานผู้ที่ความสุภาพถ่อมตน รวมถึงผู้ที่ถูกทอดทิ้งไม่ได้รับความสนใจ และบุคคลชายขอบสังคม เพราะพวกเขาถูกตัดสินว่าเป็นคนบาป เช่น โสเภณี และผู้ที่ไม่สะอาดบริสุทธิ์ เช่น คนโรคเรื้อน เพราะงานประกาศข่าวดีของพระองค์ไม่แบ่งแยกชนชั้นทางสังคม ไม่ว่าจะนับถือศาสนาใด ครั้งหนึ่ง พระเยซูเจ้าทรงรับฟังนายร้อยโรมันที่มาอ้อนวอนขอพระองค์ด้วยความสุภาพให้ไปที่บ้านและช่วยรักษาคนรับใช้ของเขา อีกทั้ง ทรงเดินทางไปยังถิ่นของชาวสะมาเรีย ไปยังดินแดนของคนต่างชาติ เช่น เขตไทระ ดินแดนชายฝั่งทะเลสาบทิเบเรียสข้ามทะเลสาบกาลิลี สำหรับพระองค์ ไม่มีการแบ่งแยก แต่เป็นสะพานเชื่อม ผ่านทางภารกิจของพระองค์เพื่อการคืนดีของชนชาติทั้งสองฝ่าย คือ ชาวยิวกับคนต่างชาติ

ส่วนในเนื้อหาของพระวรสารวันนี้ เชื้อเชิญเราให้มองดูอย่างพิถีพิถันที่เกี่ยวกับอุปมาของพระองค์ เรื่องของคนเก็บภาษีกับชาวฟาริสีในพระวิหาร เราตระหนักรู้ได้ถึงความแตกต่างระหว่างคนทั้งสองประเภท ซึ่งเห็นได้ชัดเจนในจิตใจของมนุษย์ เกี่ยวกับการอธิษฐานภาวนาต่อหน้าพระเจ้า หากเราพิจารณาจากเจตนาของการอธิษฐานภาวนาในพระวิหาร เราจะพบว่าทั้งคนเก็บภาษีและชาวฟาริสีต่างใช้สถานที่เดียวกันในการอธิษฐานภาวนา แต่วิธีการและทำที่นั่นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง คนเก็บภาษีนั้นอธิษฐานภาวนาด้วยความสุภาพถ่อมตนและจริงใจ ยอมรับถึงความไร้ค่าของตน บาป และวอนขอภัยโทษจากพระเจ้า ให้สามารถเปลี่ยนแปลงตนเองให้ดีขึ้นแน่นอนว่า เขาย่อมได้รับพระพรพรทานของพระเจ้า เพราะเขาได้อธิษฐานภาวนาอย่างแท้จริง ดังถ้อยคำในพระวรสารที่ว่า “ผู้ใดที่ยกตนขึ้นจะถูกกดให้ต่ำลง ผู้ใดที่ถ่อมตนลง จะได้รับการยกย่องให้สูงขึ้น” (ลก 18:14)

ส่วนในอีกฝากหนึ่ง ชาวฟาริสีผู้ซึ่งติดกับดักแห่งความเยอหยิ่งจองหอง โดยคิดว่าตนนั้นได้ทำงานที่มี แต่กุศลบงอยู่ อยู่ในชั้นสูงทั้งด้านสังคมและศาสนา เชื่อว่าตนนั้นดีกว่าคนอื่น เปรียบเทียบและดูหมิ่นคนอื่น พวกเขาเองดูดีและถือศีลเคร่งศาสนา แต่ทัศนคติของเขาแสดงให้เห็นถึงความจองหองในหัวใจ นอกจากนี้ เราไม่อาจพบพระเจ้าได้เลย หากเราคิดว่าตนเองดีกว่าคนอื่น หรือดูถูกคนอื่น ขณะที่เราอยู่ต่อหน้าพระเจ้า เพื่อที่จะได้สัมผัสกับความรัก ความเห็นใจคนอื่นผ่านทางพระองค์ ด้วยความรู้สึกแบบเดียวกันนี้เอง การอธิษฐานภาวนาเป็นการรำพึงถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า เราเฉลิมฉลองเพราะพระพรที่พระองค์ทรงมอบให้เราในชีวิตประจำวัน

เมื่อเราได้ฟังเรื่องอุปมานี้ ทำให้เราจำต้องละทิ้งความคิดถึงแต่ตนเองและการดูถูกคนอื่น เพื่อที่จะได้กลายเป็นคนที่เรียบง่าย สุภาพถ่อมตน และมีใจรักกันฉันพี่น้อง และเปลี่ยนวิธีการมองคนอื่นด้วยสายตาแห่งความเมตตา นอกจากนี้ ยังจำเป็นต้องพิจารณาวิธีการอธิษฐานภาวนาของเรา ต้องมาจากส่วนลึกของจิตใจอย่างแท้จริง ให้เห็นถึงสัมพันธภาพที่ดีกับคนอื่น กับพระเจ้า และความรอดพ้น

พระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเตือนเราศิษย์ธรรมทูตเกี่ยวกับการอธิษฐานภาวนาด้วยเช่นกัน พระองค์ย้ำว่า การอธิษฐานภาวนานั้นเสริมสร้างความสัมพันธ์กับพระศาสนจักรและเป็นจิตวิญญาณแห่งพันธกิจ เพื่อให้ผู้ที่อธิษฐานภาวนานั้นได้พบกับพระคริสตเจ้า ด้วยแสงสว่างแห่งการนำโดยพระจิตเจ้า ศิษย์ธรรมทูตจำเป็นต้องอธิษฐานภาวนาเพื่อความรอดพ้นของตนเอง และผู้ที่รอคอยความรอดพ้นนั้นด้วย ศิษย์ธรรมทูตได้รับการเรียกเพื่อการประกาศพระวรสาร พันธกิจนี้เผยแสดงถึงความจริงซึ่งพระศาสนจักรประกาศผ่านทางเรา ด้วยทัศนคติของเราต่อคนอื่น เพราะฉะนั้น พันธกิจการประกาศพระวรสารต้องทำอย่างสุภาพถ่อมตน แสดงออกถึงมิตรภาพแบบเดียวกับพระคริสตเจ้า เคารพต่อเสรีภาพในการนับถือศาสนา ความนอบน้อมที่แท้จริงไม่เคยตัดขาดออกจากความจริงที่ว่า มีการพิพากษา การให้อภัย และการช่วยให้รอดพ้นสำหรับผู้ทำหน้าที่ประกาศข่าวดี และผู้ที่ยอมรับฟังข่าวดีนั้น

อฟ 2:19-22 สดด 1-2, 3-4 ลก 6:12-19

พิธีกรรมในวันนี้ทำการฉลองนักบุญอัครสาวก คือ นักบุญซีโมนและยูดาห์ พระเยซูเจ้าทรงเรียกอัครสาวกทั้งสิบสองคน โดยพระองค์ไม่ได้พิจารณาพวกเขาจากคุณสมบัติหรือข้อดีใดๆ นักบุญลูกาได้กล่าวไว้ว่า พระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐานภาวนาและทรงอธิษฐานภาวนาต่อพระเจ้าตลอดทั้งคืน พระองค์ทรงสนิทสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาเจ้า และเต็มเปี่ยมไปด้วยพระจิตเจ้า ผู้ซึ่งนำการเรียกอัครสาวก เรื่องราวในพระวรสารนั้น ลูกาแสดงให้เห็นว่า พระเยซูเจ้าทรงอธิษฐานภาวนาในหลายเหตุการณ์สำคัญ เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าการอธิษฐานภาวนาทำให้เกิดความสนิทสนมและความรักกับพระบิดาเจ้า ผู้ทรงสถิตในสวรรค์

ลูกาได้อธิบายถึงการอธิษฐานภาวนาของพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงสอนบรรดาศิษย์ให้รู้จักวิธีการเพื่อว่าพวกเขาจะได้เรียนรู้และรู้จักการอธิษฐานภาวนา โดยฟังสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับเราและทำตามในสิ่งนั้น โดยไม่จำเป็นต้องใช้ถ้อยคำที่ไร้ประโยชน์มากมายเพื่อทำให้พระเจ้าพอพระทัย การอธิษฐานภาวนาของคริสตชนเท่านั้น ทุกอย่างอยู่ในพระเจ้า ทำให้เราสามารถเปลี่ยนแปลงความเป็นตัวตนของเรา เพื่อหันกลับมาหาพระเจ้า ด้วยความรู้สึกขอบพระคุณพระองค์ นบถนอบเชื่อฟังเช่นบุตรของพระองค์ มอบตนเอง และเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับผู้อื่น ลูกามองเห็นถึงความสำคัญที่ว่า เหตุการณ์ในชีวิตของพระเยซูเจ้านั้น พระองค์ทรงอธิษฐานภาวนาเสมอ ตั้งแต่ทรงรับพิธีล้าง จนถึงสวนเกทเสมนี และที่ไม้กางเขน

ดังพระวรสารในวันนี้ พระเยซูเจ้าทรงอธิษฐานภาวนาตลอดคืน เพื่อการคัดเลือกศิษย์ของพระองค์ ซึ่งพวกเขาจะเป็นผู้ติดตามที่ใกล้ชิดกับพระองค์ เป็นเหมือนการผูกมัดด้วยการมอบหมายภาระหน้าที่ เพราะศิษย์ทั้งสิบสองจะต้องสร้างชุมชนแห่งความรอดพ้น พวกเขาจะเป็นสิบสองเสาหลักที่ถูกสร้างขึ้น ดังที่ได้รับสัญญาโดยบรรดาประกาศก และเป็นประชากรในพันธสัญญาใหม่ คือ พระศาสนจักร อัครสาวกนั้นยังให้ความหมายถึง การถูกส่งออกไป เพราะฉะนั้น การภาวนาจึงเปิดเผยให้เห็นถึงจิตวิญญาณแห่งพันธกิจ ในงานของพระศาสนจักร ด้วยการส่งธรรมทูตออกไปประกาศการดำรงอยู่ของพระเจ้า เพื่อนำความรอดพ้นมาสู่มนุษยทั้งมวล

วันที่
29

ตุลาคม 2019

วันอังคาร สัปดาห์ที่ 30 เทศกาลธรรมดา

สม 8:18-25 สดด 126:1ข-6 ลก 13:18-21

บทอ่านในวันนี้ มาจากจดหมายถึงชาวโรม ดูเหมือนนักบุญเปาโลจะชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง และลึกลับระหว่างมนุษย์กับสรรพสิ่งทั้งหลาย ความสัมพันธ์นี้ทำให้มนุษย์ชาติเหมือนกระบอกเสียงของสรรพสิ่งทั้งหมดซึ่งเป็นผลงานของพระเจ้า รวมทั้งมนุษย์ยังเป็นผู้ดูแลเอาใจใส่สรรพสิ่งทั้งหลายด้วย ส่วนอัครสาวกก็อาศัยธรรมประเพณีของพระคัมภีร์ซึ่งกล่าวว่า มนุษยชาตินั้นเป็นผู้แปลสารด้วยบทสรรเสริญว่า การเนรมิตสร้างทั้งหมดของพระเจ้าถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ทั้งธรรมชาติ สิ่งมีชีวิต และธาตุต่างๆ ในโลก รวมทั้งเวลาและจักรวาล

เป็นเวลาหลายศตวรรษ ผู้เขียนพระคัมภีร์ต่างก็ใช้รูปแบบต่างๆ ของวรรณกรรมในการบรรยายเกี่ยวกับโลกและสรรพสิ่งต่างๆ พวกเขาแสดงออกด้วยบทกวี เพลงสวด บทเพลงต่างๆ แต่ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เกิดจากความเชื่อความศรัทธาและความรู้สึกขอบพระคุณสำหรับความดีงามทั้งหมดที่พระเจ้าทรงสร้างด้วยพระวจนาตถ์ของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ การสร้างทั้งหลายจึงเป็นไปตามพระวจนาตถ์ของพระเจ้าผู้สร้าง และเผยแสดงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้าและความมั่งคั่งไม่สิ้นสุด

แต่งงานสร้างของพระเจ้ายังไม่เสร็จสมบูรณ์ เพราะพระบิดา พระผู้สร้างไม่เคยหยุดการดำรงอยู่ของพระองค์ในโลกนี้ และในประวัติศาสตร์มนุษยชาติด้วย พระองค์ทรงมอบชีวิตและความหวัง ตระเตรียมทุกอย่างสำหรับอนาคต พระพรทานของพระองค์หลังไหลมาสู่เราดุจสายน้ำ ผ่านทางความจริงแห่งพระวาจา และแผนการแห่งความรอดพ้นมาสู่มนุษยชาติ

แม้ว่า มนุษย์จะหันหลังให้กับพระเจ้า พยายามที่จะทำหน้าที่แทนพระเจ้า และคิดว่าเป็นเจ้าของโลกนี้ ด้วยสงคราม ความเกลียดชัง และการทำลายล้าง แต่พระเจ้าก็ยังทรงนำโลกนี้ต่อไป ด้วยความเป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่แตกแยกกัน ยังคงส่องแสงในหัวใจของเรา ประทานพระพรต่างๆ ทำให้เจตจำนงของเราเข้มแข็ง ตั้งมั่นที่จะทำดี เมื่อเรามองย้อนไปในประวัติศาสตร์จะเห็นว่า พระเจ้าทรงเลี้ยงดูประชากรของพระองค์ด้วยความรัก และทรงมีแผนการนำความรอดพ้นมาสู่มนุษยชาติ ด้วยพระธรรมล้ำลึกปีศาจ ทำให้แสงสว่างจากพลังอำนาจของพระเจ้าส่องแสงไปด้วยความรัก ทั้งนี้ การรำพึงพิศเพ่งถึงธรรมชาติที่น่าหลงใหล ช่วยให้เราสามารถเข้าใจถึงความรอดพ้นได้ เพราะความรักของพระเจ้าเอาชนะบาป ทำให้เราสามารถประกาศข่าวดีด้วยความชื่นชมยินดี

วันที่
30

ตุลาคม 2019

วันพุธ สัปดาห์ที่ 30 เทศกาลธรรมดา

สม 8:26-30 สดด 13:4-6 ลก 13:22-30

ในบทอ่านที่หนึ่ง นักบุญเปาโลกล่าวไว้ว่า พระจิตเจ้าทรงประทับอยู่กับเรา ทรงได้ยินเสียงร่ำร้องวอนขอของสรรพสิ่งและมนุษย์ทั้งหลายผู้กำลังกระหายหาความรอดพ้น และบางครั้ง เป็นเพราะความว่าวุ่นใจในชีวิตประจำวันของเรา ทำให้เราไม่รู้ว่า จริงๆ แล้ว เราควรวอนขออะไรจากพระเจ้า และดังนี้ พระจิตเจ้าทรงนำเราในความลับสน นำความหวังไปสู่ความดีที่แท้จริง ซึ่งพระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับเรา คริสตชนต้องเปิดใจของเราต้อนรับพระจิตเจ้า ผู้ทรงเปลี่ยนแปลงเราด้วยความรอดพ้น พระบิดาเจ้าทรงเติมเต็มหัวใจของเราด้วยพลังแห่งความปรารถนาที่จะพบกับความรัก

พระจิตเจ้าทรงกำจัดบาปและความตายของเรา ด้วยการนำเราไปสู่ความเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาเจ้า และ พระบุตร พระเจ้าทรงเป็นความรักที่ไม่สิ้นสุด เฝ้ามองความชั่วร้ายทุกๆ รูปแบบ นำทุกสิ่งกลับมายังต้นกำเนิดของความดีและความจริง เปิดประตูแห่งความรอดพ้นสำหรับเราทุกคน ความรอดพ้นเป็นผลมาจากชัยชนะของพระคริสตเจ้าบนไม้กางเขนนำมาซึ่งปีศาจแห่งการกลับคืนพระชนมชีพ และนั่นเป็นวิธีของธรรมทูตในอันจะมุ่งมั่นทำพันธกิจในพระศาสนจักรของพระองค์ไปสู่ทุกคนบนโลก

ส่วนในพระวรสาร พระเยซูเจ้าทรงใช้อุปมาเปรียบเทียบกับประตูแคบ เพื่อชี้ให้เห็นถึงความท้าทายความมูมานะ ที่แต่ละคนต้องเผชิญเพื่อให้ได้รับความรอดพ้น และได้เข้าสู่งานเลี้ยงในพระอาณาจักรสวรรค์ บ้านของพระเจ้า ส่วนคนที่พูดว่า “พวกเราได้กินได้ดื่มอยู่กับท่าน ท่านได้สอนในลานสาธารณะของเรา” แต่เจ้าของบ้านจะตอบว่า “เราไม่รู้ว่าพวกเจ้ามาจากที่ใด” (ลก 13:26-27) เป็นการลงโทษสำหรับผู้ที่ทำกรอยู่ดีธรรม แล้วอ้างสิทธิที่จะได้รับความรอดพ้น หลายครั้งเรื่องราวในพระคัมภีร์ คนร่ำรวยจำนวนมากมาที่พบพระเยซูเจ้า ฟังพระองค์ เทศน์สอน สนทนากับพระองค์ หรือแม้กระทั่ง ทูลเชิญพระองค์ไปรับประทานอาหารที่บ้าน แต่จะมีสักกี่คนที่ตอบรับว่าตนต้องการที่จะกลับใจเปลี่ยนแปลงตนเองใหม่

อุปมาเปรียบเทียบนี้เตือนเราเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการเลือกที่จะดำเนินชีวิต “วิบัติจงเกิดกับท่านที่ร่ำรวย” (ลก 6:24) พระเยซูเจ้าทรงเตือนเราถึงอันตรายจากการดำเนินชีวิตอย่างมั่งคั่งร่ำรวย อันจะขัดขวางเราเข้าสู่พระอาณาจักรสวรรค์ เราทั้งหลายได้รับการเรียกให้เลือกเข้าประตูแคบ การกระทำที่ขัดต่อความยุติธรรมรวมถึงสิทธิมนุษยชนนั้นสามารถปิดประตูสวรรค์ แม้ประตูจะแคบ แต่ยังไม่ถูกปิดเสียทีเดียว เพราะเรามีพระคริสตเจ้าเป็นดังประตูไปสู่พระบิดา (ดู ยน 10:7,9) ทำให้เรามีความหวังที่จะได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ พระเยซูเจ้าทรงเตือนเรา โดยเฉพาะในส่วนของพระ ศาสนจักรเพื่อที่เราจะไม่ทำผิดพลาด นอกจากจะทำเพื่อติดตามพระเยซูเจ้าบนหนทางแห่งความเชื่อ ความหวัง ความรัก และความยุติธรรม ช่วยเหลือผู้ไร้บ้าน ผู้อพยพ บุคคลชายขอบที่ไม่มีใครให้ความสนใจ คนบาป ไม่ว่าพวกเขาจะแตกต่างในด้านศาสนาและวัฒนธรรม เป็นการปฏิบัติความรักและความยุติธรรม เพื่อสักวันหนึ่ง เราจะได้เข้าร่วมงานเลี้ยงในพระอาณาจักรสวรรค์

วันที่
31

ตุลาคม 2019

วันพฤหัสบดี ลัปดาห์ที่ 30 เทศกาลธรรมดา

สม 8:31ข-39 สดด 109:21-22, 26-27, 30-31 ลก 13:31-35

ณ เวลานี้ ปีพิธีกรรมใกล้จะจบลง พระวาจาของพระเจ้ากล่าวถึงการเดินทางของพระเยซูเจ้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับความตายและเสด็จกลับคืนพระชนมชีพอันเป็นธรรมล้ำลึกปีศาจ ระหว่างการเดินทาง พระองค์จำต้องเผชิญหน้ากับอุปสรรคและอันตรายต่างๆ แต่พระองค์ทรงเอาชนะด้วยความกล้าหาญทุกครั้ง ทั้งนี้ พระองค์ทรงรู้ว่าเหตุการณ์เลวร้ายกำลังรอพระองค์อยู่ พระองค์ไม่ทรงหันหลังกลับ ไม่มีการคุกคาม เบียดเบียนใดๆ จะมายับยั้งพระองค์ที่จะมุ่งหน้าต่อไปเพื่อเผชิญกับวันเวลาที่กำหนดไว้ และทำให้แผนการแห่งความรอดพ้นสำเร็จลุล่วงไปตามที่พระบิดาทรงมอบหมายภารกิจนี้ให้กับพระองค์

แท้จริงแล้ว พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ และพระองค์ก็ทรงเป็นผู้ครอบครองกรุงเยรูซาเล็ม โดยชอบธรรม ดังถ้อยคำที่ว่า ขอถวายพระพรแด่กษัตริย์ผู้เสด็จมา ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ลก 19:38) พระองค์เสด็จมาอย่างสันติเช่นเดียวกับความอ่อนโยนของมารดาที่รวบรวมบุตร เหมือนดั่งแม่ไก่รวบรวมลูกไว้ใต้ปีก (ดู ลก 13:34) พระองค์เสด็จมาเพื่ออภัยโทษและนำเราไปสู่ความรอดพ้น ทั้งๆ ที่เราทำบาปมากมาย จึงจำเป็นต้องได้รับการช่วยให้รอดพ้น ซึ่งจะเกิดผลเมื่อเรากลับใจเปลี่ยนแปลงตนเองอย่างจริงจัง ด้วยความเชื่อศรัทธาในพระเจ้าและปฏิบัติความยุติธรรม เปาโลยังกล่าวไว้ด้วยว่า เพราะพลังแห่งความรักของพระองค์ต่อมนุษย์ทุกคน พระบิดาทรงส่งพระบุตรมาเพื่อเราซึ่งเป็นคนบาป

พระเยซูเจ้าทรงเป็นองค์แห่งความรัก ทรงดำรงอยู่ตลอดเวลาเพื่อเราทุกคน ความรักนี้เริ่มต้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุดตลอดไป ช่วยปลดปล่อยเราให้พ้นจากความหวาดกลัวและการเป็นทาสโดยศัตรูที่คอยกดขี่ข่มเหง ทำให้เราได้รับสิริรุ่งโรจน์ในชีวิตด้วยความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า พระองค์เป็นความรักที่ทำให้เราเข้มแข็ง ทำให้เรามั่นใจ ทำให้กล้าหาญที่จะต่อกรกับศัตรูรวมถึงจิตชั่วที่คุกคามเรา เพราะพระเจ้าทรงอยู่เคียงข้างเรา บาบจะได้รับการอภัย เพราะความรักเอาชนะความเกลียดชัง ความอยุติธรรม อีกทั้งความทุกข์ร้อนและความเจ็บปวดจะได้รับบรรเทา ขอถวายพระพรแด่กษัตริย์ผู้เสด็จมา ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์เสด็จมาช่วยเราให้รอดพ้น

สากลภาพแห่งความรอดพ้นที่พระเจ้าทรงมอบไว้ในพระเยซูคริสตเจ้า ทำให้สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 15 เรียกว่าสิ้นสุดทุกรูปแบบของชาตินิยม และเผ่านิยม หรือการเทศน์พระวรสารพร้อมกับผลประโยชน์ของอำนาจการเมืองชั้นทางเศรษฐกิจและทางทหาร ในสมณลิขิต Maximum Illud (ความสำคัญสูงสุดของการธรรมทูต) สมเด็จพระสันตะปาปาได้ให้ข้อสังเกตว่าพันธกิจสากลของพระศาสนจักรเรียกร้องให้ทั้งความคิดแคบๆ เรื่องสมาชิกประเทศ และกลุ่มชาติพันธุ์ของตน การเปิดวัฒนธรรม และชุมชนสู่ความรอดพ้นใหม่ของพระเยซูคริสตเจ้า เรียกร้องให้ละทิ้งการฝังตัวทางชาติพันธุ์ และพระศาสนจักรเกินควรไว้ข้างหลัง ปัจจุบันนี้ด้วยพระศาสนจักรต้องการให้ชายหญิงผู้ได้รับศีลล้างบาป ต้องตอบการเรียกให้จากบ้าน ครอบครัว ประเทศ ภาษา และพระศาสนจักรท้องถิ่นด้วยใจกว้าง และถูกส่งออกไปนานาชาติ ผู้สังคมที่ยังมิได้เปลี่ยนแปลงด้วยศีลศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูคริสตเจ้า และพระศาสนจักรศักดิ์สิทธิ์ อาศัยการประกาศพระวาจาพระเจ้า การเป็นประจักษ์พยานต่อพระวรสาร และการเฉลิมฉลองชีวิตแห่งพระจิตเจ้า พวกเขาได้รับเชิญให้กลับใจ (ไตร่ตรองชีวิต) มารับศีลล้างบาป และรับความรอดพ้นแบบคริสตชน พร้อมด้วยความเคารพเสรีภาพของแต่ละคน และเสวนากับวัฒนธรรม และศาสนาต่าง ๆ ของประชาชนที่พวกเขาถูกส่งไป พันธกิจผู้ปวงชนซึ่งเป็นเรื่องจำเป็นเสมอสำหรับพระศาสนจักร ต้องช่วยในวิธีพื้นฐานสู่กระบวนการกลับใจแบบต่อเนื่องในบรรดาคริสตชนทุกคน ความเชื่อในเหตุการณ์ปีศาจ ของพระเยซูเจ้า พันธกิจของพระศาสนจักรที่ได้รับในศีลล้างบาป การไม่ยึดติดด้านภูมิศาสตร์ และวัฒนธรรมจากตนเองและบ้านของตน ความต้องการความรอดพ้นจากบาป และการปลดปล่อยจากความชั่วร้ายส่วนตัวและสังคม ทั้งหมดนี้เรียกร้องพันธกิจที่ไปถึงสุดปลายแผ่นดิน

การฉลองครบ 100 ปีนี้ตรงกับ สมัชชาพิเศษของพระศาสนจักรในอเมซอน (6-27 ตุลาคม 2019 ที่กรุงโรม) เพื่อพิจารณาพันธกิจที่พระเยซูเจ้าพร้อมพระพรของพระจิตเจ้าได้มอบให้เราว่าสำคัญสำหรับดินแดน และประชาชนเหล่านั้นอย่างไร วันสมโภชพระจิตเจ้าเปิดประตูของพระศาสนจักรให้กว้าง เพื่อไม่มีวัฒนธรรมใดยังคงถูกปิดกั้น และไม่ตัดประชาชนออกจากความสนิทสัมพันธ์แห่งความเชื่อสากล ไม่มีใครยังคงปิดตนกับการดูหมิ่นตนเองในการติดต่อกับเผ่า และศาสนาของตนเอง เหตุการณ์ปีศาจของพระเยซูเจ้าทำลายข้อจำกัดแคบๆ ของโลก ศาสนาและวัฒนธรรมต่างๆ ให้เคารพศักดิ์ศรีของชายหญิงและมุ่งสู่การกลับใจลึกซึ้งขึ้น สู่ความจริงขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ผู้ทรงมอบชีวิตแก่ทุกคน

นี่พอระลึกถึงถ้อยคำของสมเด็จพระสันตะปาปา เบเนดิกต์ ที่ 16 ตอนเริ่มการประชุมบรรดาบิชอปลาตินอเมริกา ที่อาปาเรชิตา บราซิล ใน ค.ศ. 2007 พ่อขอข้าค่าเหล่านั้น และถือเป็นคนของพ่อเองว่า “การยอมรับความเชื่อคริสตชน หมายความว่าถึงประเทศต่างๆ ในลาตินอเมริกา และแคริบเบียนยอมรับด้วยหรือไม่ สำหรับพวกเขา การรู้และการต้อนรับพระคริสตเจ้า พระเจ้า ที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาแสวงหา โดยมิได้ตระหนักรู้ในธรรมประเพณีทางศาสนาที่ร่ำรวย พระคริสตเจ้าทรงเป็นพระผู้ไถ่กู้สำหรับพวกเขาผู้ปรารถนาอย่างเจียมๆ หมายความว่า พวกเขาได้รับในน้ำแห่งศีลล้างบาป ชีวิตพระเจ้าทำให้พวกเขาเป็นบุตรพระเจ้า โดยอาศัยการรับเป็นลูกบุญธรรม ยิ่งกว่านั้น พวกเขาได้รับพระจิตเจ้า ผู้ทำให้วัฒนธรรมของพวกเขาบังเกิดผล ทำให้บริสุทธิ์ และพัฒนาเมล็ดพันธุ์จำนวนมาก จนพระวาจาองค์ทรงรับสภาพมนุษย์ และถูกหว่านในพวกเขา การนำพวกเขาตามหนทางแห่งพระวรสาร...พระวาจาของพระเจ้าทรงรับเอาสภาพมนุษย์ในพระเยซูคริสตเจ้า กลายเป็นประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมด้วย ระบบการเมืองหรือสังคมสมบูรณ์ของการกลับไปสู่ศรัทธาในศาสนาต่างๆ ก่อนยุคโคลัมบัส การแยกพวกเขาออกจากพระคริสต์และจากพระศาสนจักรสากล ไม่ควรเป็นก้าวต่อไป อันที่จริงมันควรเป็นการก้าวถอยหลังในข้อเท็จจริงมันควรมีการไตร่ตรองมุ่งสู่ขั้นหนึ่งในประวัติศาสตร์ที่ได้ยึดหลักในอดีต” (13 พฤษภาคม 2007, 855-856)

เราขอความไว้วางใจพันธกิจของพระศาสนจักรแต่พระมารดา มารีย์ ในความสนิทสัมพันธ์กับพระบุตรตั้งแต่การรับเอากาย พระนางพรหมจารีย์ได้เริ่มวิถีจาริกแสวงบุญ มีส่วนในพันธกิจของพระเยซูเจ้าอย่างเต็มที่ พันธกิจที่กลายเป็นของพระนางเองที่เชิงกางเขน พันธกิจแห่งการร่วมมือในฐานะมารดาพระศาสนจักร นำบรรดาบุตรธิดาใหม่ๆ ของพระเจ้า มาบังเกิดในพระจิตเจ้าและในความเชื่อ

พ่อขอสรุปด้วยคำสั้น ๆ เกี่ยวกับสมณองค์การสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) ที่ได้เสนอแล้วในสมณลิขิต Maximum Illud (ความสำคัญสูงสุดของการประกาศข่าวดี) ในฐานะเป็นทรัพยากรด้านธรรมทูต สมณองค์การสนับสนุนงานแพร่ธรรมรับใช้พระศาสนจักรสากล เป็นเครือข่ายทั่วโลกเพื่อสนับสนุนสมเด็จพระสันตะปาปาทำงานธรรมทูต ด้วยการอธิษฐานภาวนา จิตวิญญาณแห่งพันธกิจ และการถวายปัจจัยช่วยงานเมตตาตาสเคราะห์โดยคริสตชนทั่วโลก การบริจาคช่วยสมเด็จพระสันตะปาปา สนับสนุนความพยายามประกาศข่าวดีของพระศาสนจักรท้องถิ่น (งานประกาศข่าวดีผู้ปวงชน) การอบรมพระสงฆ์พื้นเมือง (สมณองค์การนักบุญเปโตรอัครสาวก) การปลูกจิตสำนึกด้านธรรมทูตในบรรดาเด็กๆ (ยุวธรรมทูต) และด้านธรรมทูตของความเชื่อคริสตชน ในการสนับสนุนงานเหล่านี้ ข้าพเจ้าขอให้เดือนตุลาคม 2019 เป็นเดือนธรรมทูตพิเศษ ช่วยให้เกิดการฟื้นฟูบริการด้านธรรมทูตแก่ศาสนบริการของพ่อ

แต่ธรรมทูตทั้งชายหญิง และแต่ทุกคนผู้ได้รับศีลล้างบาปแล้ว จงไปแบ่งปันไม่ว่าทางใด ในพันธกิจของพระศาสนจักร ขอพระเจ้าอวยพร

จากวาติกัน 9 มิถุนายน 2019 สมโภชพระจิตเจ้า
สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส
ฟรังซิสเซเวียร์ วีระ อาภรณ์รัตน์ แปล

สารของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส

สำหรับวันเฝ้าธรรมสากล 2019

ศิษย์พระคริสต์ ศิษย์ธรรมทูต :
พระศาสนจักรของพระคริสตเจ้า พันธกิจในโลก

“

แต่ธรรมทูตทั้งชายหญิง
และแต่ทุกคนผู้ได้รับศีลล้างบาปแล้ว
จงไปแบ่งปันไม่ว่าทางใดในพันธกิจของพระศาสนจักร
ขอพระเจ้าอวยพร

”

จากวาติกัน 9 มิถุนายน ค.ศ. 2019 วันสมโภชพระจิตเจ้า
สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส